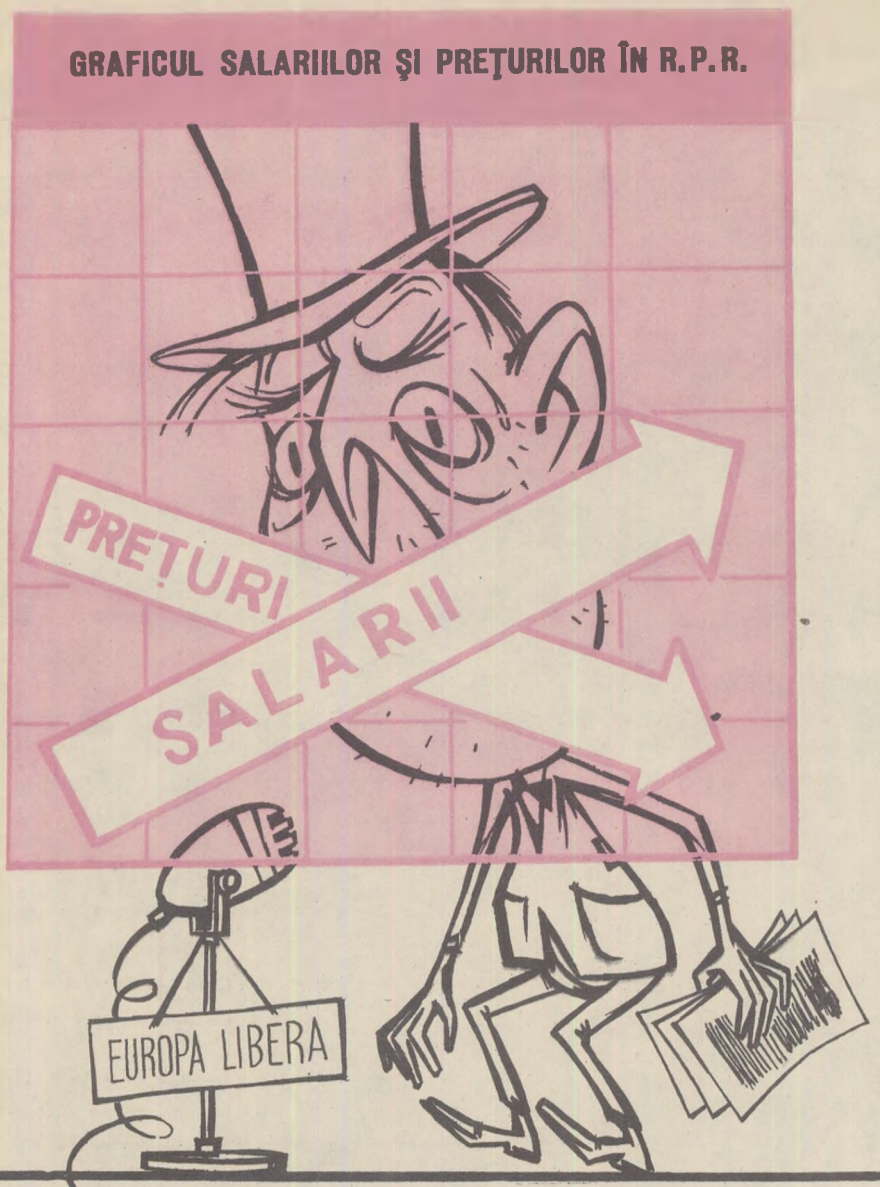

CÎND REPARTIȚIA MUNCITORILOR ȘI UNELTELOR NU SE FACE JUDICIOS,

urzica

GRAFICUL SALARIILOR ȘI PREȚURILOR ÎN R.P.R.

Desen de Nic. Nicolaescu

CÎNTARUL: — Fraților, ajutoor!!!

Desen de Pall

Nu există
UN TATĂ
MAI BUN

— Așa nu mai merge! spun eu „tovarășului brigadier Ilie”.

— Ba merge, și încă merge foarte bine! se încontrează cu mine tovarășul brigadier Ilie. C-așa-i dumnealui de cînd îl știu. I-arăți că-i neagră, dumnealui nu, că-i albă. Nu m-am priceput să-l muștruluiesc la timp, acuma rabd, c-așa-mi trebuie. Mă-nduplecă el, în loc să-l țiu eu în friu. D-ai-a am rămas și fără cioareci. Unii rid, ei n-az respect de părul meu cărunt, dar pe mine întîmplarea mă umple de întristare. Judecați dacă n-am dreptate: Cînd cu dezmiștiștitul — că d-aici s-a pornit tărășenia — viu acasă și-i spun lui fecioru-miu, că el e tovarășul brigadier Ilie:

— Să nu te mai văd cu Valerica, zurluga aia de pe tractor, că fac moarte de om!

— Bine, tată, dar...

— Nici un dar! Eu spun oamenilor să lăsăm miriștea neîntoarsă, ca vitele să pască-n voie, pînă toamna, iar neobrăzata se pune împotriva. Auzi, c-aș fi învechit și că dumneaei și-a gătit tractorul să răstoarne brazda.

Fecioru-miu a strîmbat din nas a nemulțumire, dar mi s-a părut că m-a-nțeles. Liniștit într-o măsură, trec a doua zi pe cîmp, să văd ce treabă au făcut combinele. Unde-i bine, e bine! Nu-s nici eu catîr să nu-nțeleg. Doar un lucru nu mi-a plăcut. Colo, în vale, unde spicele au fost prea grele de rod, s-au culcat la pămînt. „Nici combina, iar neobrăzata n-au ce le face. Asta-i treabă de seceră”, îmi zic. Fornesc glonț spre sat. Vorbesc cu baba, cu vecinul Andrei, cu Timofte și încă cinci-șase inși mai de seama noastră. Ne facem rost de seceri, așteptăm pînă se-noptează, de se jilăvește nițel paiul, ca să nuse scuture spicui, și pornim la treabă. Ajungem la fața locului și ne năpustim asupra lanului. Eu mă țin în fruntea tuturor. Mă aplec pe seceră mai abtîr ca la douăzeci de ani, de se minunează toată echipa.

Mai spre ziuă, cînd eram pe terminate, simt că mă lasă turul cioarecilor.

— Babo, ia vezi tu ce s-a-ntîmplat?! fi spun Diliții și mă întorc cu partea spre lună.

— Ai rămas fără cioareci, bărbate. Bine că-i întuneric și nu se bagă de seamă. Oricum, stai mai în urma noastră, mă sfătuieste ea grijulie.

— O ascult, ce să fac? Abia se ivesc zorile și numai ce aud huruit de motor. Cînd mă uit, zvrîluga de Valerica, călare pe tractor, întoarce brazda în urma noastră. La capul celalt „tovarășul brigadier Ilie” cu un plug tras de cai, face la fel. Să-mi vie rău, nu alta. Alerg să mă răfuiesc.

— Duță! Unde te duci așa? Ce, nu mai ai rușine?! strigă Dilița după mine.

Așa-i. Duc mina la spate și trec la loc de-a-ndărâteala.

Peste puțin timp, hop și președintele. Eu mă dau după o clăie.

— Tovarăși, zice el. Cine a avut ideea asta merită toată lauda. Inseamnă că nu s-a gîndit numai la strîngerea în întregime a recoltei, ci și la foloasele dezmiștiștitului și la culturile duble. Altfel nu s-ar fi putut băga plugul. Vino aici, tovarășe Duță!

— Lasă-l, că-i rușinos, zice nevastă-mea.

— Dă, da! încuviințez eu de după paie. Se apropie și Valerica.

— Nici nu m-așteptam la atîta dragoste. Dacă nu erai matala pierdeam întrecerea.

— Îți mulțumesc, tată! zice fecioru-miu. Nu există un tată mai bun. Am înțeles acuma...

— N-ai înțeles nimic. Fugi la magazin și cumpără-mi o pereche de cioareci, pînă nu se strînge toată colectiva în jurul meu.

Aleargă el și se-ntoarce cu o pereche de pantaloni. Zice că nu s-au mai pomenit cioareci, la magazin.

— Hai, schimbă-te, repede! Pe ăștia dumnezeu să-i ierte, tată!

VASILE FULGEANU

FLUXUL TEHNOLOGIC

Există oameni care știu să înțeleagă și chiar să folosească cuvinte complicate. De exemplu, medicii. La medici, nu există boală sau vindecare. La medici, există maladii sau convalescență. Iar maladia nu e niciodată simplă ca un pahar de vin fără sifon. Maladia e totdeauna incipientă, acută, cronică sau rebelă. Zoologii, geografii, geologii, botaniștii, toți își au limbajul lor ales. Numai umoristul nu-și are limbajul lui. Numai pe limba umoristului nu poate fi o anecdotă cronică, o glumă acută sau o poantă rebelă. Umoristul vorbește cu cuvinte care parcă sînt adunate din tramvai, în timp ce ale celorlalți se vede cît de colo că sînt culese direct de la academie. Vă spun toate acestea, ca să înțelegeți ce cap am făcut, ca umorist amator, cînd m-a chemat responsabilul gazetei de perete și mi-a spus:

— Trebuie să scrii un foileton despre fluxul tehnologic, care merge cam prost.

I-am spus-o pe șleau:

— Nu se pretează. Mai bine fac un foileton intitulat: „De ce mai întîrzie unii la serviciu?”

— Păi, zice, nu mai întîrzie nimeni.

— Atunci, fac unul intitulat „De ce unii rămîn în urmă cu planul?”

— Păi, zice iarăși, nu rămîne nimeni.

— Atunci, zic, fac un articol pozitiv, intitulat „Cinste frun-tașilor noștri”.

Zice:

— Tovarășe, avem sarcină să scriem despre fluxul tehnologic. Sînt lipsuri mari în acest sector și trebuie urgent remediate.

Dacă așa e sarcina, nu mai încap discuții. Atîta numai vreau să vă spun că eu n-am auzit în viața mea despre vreun alt flux decît acela după care urmează reflux, fenomen principal în cărțile cu pirati.

— Am încredere în dumneata, mă încurajă responsabilul gazetei. Te-am ales anume pentru că ești în colegiu.

Și ce dacă sînt în colegiu? Dacă scrie colegiul articole, atunci colaboratorii ce mai fac? Nu trebuie să

știrbim colaboratorilor datoria lor de a scrie. Il chem numaidecît pe Alexe. Alexe e colaboratorul nostru de nădejde. El e corespondent și la gazeta raională, el cunoaște problema. El știe să critice. Ii spun:

— Tovarășe Alexe, am făcut-o de oiaie cu fluxul tehnologic. Scrii un foileton în această problemă.

— Eu, să vedeți...

— Cum? Dai înapoi?

— De fapt, eu...

A doua zi găsesse pe masă un plic. În plic articolul intitulat: „Lîngă ușa, sau lîngă fereastră?”

O poveste cu niște mașini care stau lîngă fereastră în loc să stea lîngă ușa, iar altele stau lîngă ușa, în loc să stea lîngă fereastră. Despre fluxul tehnologic nici un cuvînt.

— Alexe, strig. M-ai nenorocit, Alexe, Ce-ai făcut?

— Eu? Nimic.

— Dar articolul?

— Să vedeți, zice. N-am prea știut cum e cu fluxul și l-am dat lui Pamfil, să-l scrie el.

— Așa? strig. Așa îți îndeplinești dumneata o sarcină de cinste? Bine. Să vină Pamfil.

Pamfil tocmai mîncea. Intră la mine cu sandvișul în mînă.

— Tovarășe, zic, ce ți s-a cerut dumitale?

— Un articol despre fluxul tehnologic.

— Și ce ai scris dumneata?

— Eu, nimic.

— Cum nimic?

— I-am dat lui Virgil.

— Să vină Virgil.

Virgil parecă e picat din lună.

— Habar n-am! zice. Eu nu sînt în temă. Articolul l-a scris inginerul Matache.

Inginerului nu i-o iert. Dau buzna în biroul lui.

— Dumneata n-ai dreptul să spui că nu știi ce-i fluxul tehnologic.

— Păi, nici nu. spun.

— Atunci de ce te eschivezi să scrii un articol critic?

— Eu l-am scris, tovarășe. Locul unde sînt așezate mașinile în ateliere determină fluxul tehnologic. Ca să îmbunătățim fluxul, am propus să le mutăm.

Cînd m-am întors în birou, mă aștepta responsabilul gazetei de perete.

— Gata?

— Gata! zic. Vreți să citiți articolul?

— Nu, zice, că eu nu sînt de specialitate. Ca să-ți spun un secret, dacă știam ce fel de flux e asta, scriam chiar eu articolul...

Cînd am ajuns acasă, masa nu era încă gata. Nevastă-mea tocmai toca niște vinete. Mai întîi cocea vinăta pe aragaz lîngă fereastră, pe urmă o toca pe masa de lîngă ușa.

— Lenuțo, am întreat, ce fel de flux tehnologic e asta?

— Cum?

— Mută, frate, masa lîngă aragaz. Nu vezi că ai timpi morți?

De atunci, masa e gata totdeauna la vreme. Și nevastă-mea e acum mai puțin obosită. Și eu acum am de ce să fiu mai mulțumit. Pentru că s-a rezolvat problema. Iar dacă s-a rezolvat, puteți să fiți mulțumiți și dv., pentru că am terminat prezentele rînduri

VICTOR PIȚIGOI

Melomanii

*Eu, de la o vreme-ncoace —
Și-asta, drept să spun, îmi place —
Am un cartier cu reale
Înclinații muzicale.*

*Cînd mă duc, ca omul, seara
Pînd la Alimentara
Să mă aprovizionez,
Totodată mă distrez:*

*Cît fac o cumpărătură,
Azi ascult o uvertură,
Miine-un scherzo sau un cor
Din „Nabucodonosor“.*

*Intru la cofetărie
Și ascult o simfonie;
Iar cînd dau pe la bufet
Savurez un menuet.*

*La Textila gust un pic
„Eine kleine Nachtmusik“.
Chiar și la frizer e cert
Că m-așteaptă un concert.*

*În așa o ambianță,
Ce să zic, cu siguranță
Că devine meloman
Fiecare cetățean.*

*De-aia cartierul meu
E un fel de... Ateneu.
.....
Cred că v-ați edificat:*

*Păi, ne-am radioficat!
IGOR BLOCK*

EXAMENE DE TOAMNĂ ÎN „SPECTACOL”

TRAGEDIA OPTIMISTA

Se joacă numai în stagiunea de toamnă

NOTITE
CURS
CURS
NOTITE
CURS
NOTITE
NOTITE
CURS

ÎN DISTRIBUȚIE, STUDENȚII CARE-ȘI AMINĂ EXAMENELE

MANDY

POVESTEA UNEI FETIȚE MUTE

$x^2 + xy + y^2 = 0$

2) A B C F

SPECTACOLUL SE REPETĂ RAR

Moartea unui voiajor

Studentii care nu au frecvența sînt excluși din examen

Cei 44

Repetenți

Desene de N. Claudiu

BLOCUL MINUNE

din Pitești

M-am mutat în casă nouă. În orașul nostru acest fapt a încetat de a mai fi un eveniment din cale afară de deosebit. Că doar pentru asta se clădește: să ne mutăm.

Așadar, am primit un apartament în blocul proaspăt înălțat pe bulevardul R.P.R. nr. 194. Ehe, dar ce bloc! Nu ca celelalte! Ferit-a sfântul! Pe când în celelalte blocuri apa curge numai pe la robinet, în blocul nostru e mai original: apa curge prin acoperiș. În apartamentele ultimului etaj apa intră de parcă întreg acoperișul n-ar fi din tablă, ci din șvaițer.

A venit într-o zi șeful șantierului (pe atunci blocul mai era în lucru) și a vorbit zidarilor:

— Fraților, dați-i zor! Până în trei zile, adică până joi, să fie pereții zugrăviți, parchetul făcut, totul pus la punct.

— De ce graba asta? au întrebat zidarii.

— Fiindcă pentru vineri am programat instalatorii care să spargă pereții, să facă instalațiile. Și dacă nu terminați, n-au să aibă dinșii ce să spargă...

Au sosit instalatorii, au dărâmat, au instalat și au plecat.

Cei de pe șantier au rămas năucii, în fața acestui procedeu al inginerului:

— Ați programat lucrările de-a-ndoaselea!

— Nu-i nimic, i-a liniștit inginerul. Merge și așa! Din atîta lucru nu se face gaură în cer!

— În cer nu, dar se face gaură în pereți!...

Și gaură a rămas pînă astăzi. S-au întrebat unii locatarii:

— Ce rost au spăturile astea?

— Pentru aer condiționat!...

Prin camere, așadar, locatarii respirau aer condiționat, iar prin pivniță înotau în... apă condiționată!

— Ce-s mofturile astea? s-au supărat inginerii. Aveți apă sus pe plafoane, nu vă place, aveți apă jos, în pivniță, iar nu vă place! Atunci unde ați vrea să aveți apă?

— În baie! au răspuns banal, locatarii!

— Păi de ce n-ați spus asta de la început!... Țineam seama de preferințele dv. și am fi lucrat instalația de apă cum se cuvine...

Acum, dacă a fost recepționată,

șanț rămas neastupat în urma închiderii șantierului.

Într-o noapte m-au trezit din somn niște pocnete. Răzbăteau de la apartamentul de deasupra noastră.

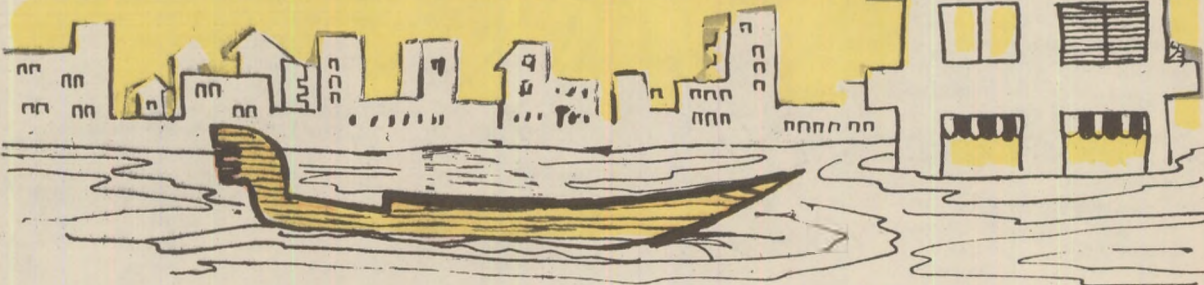
— S-au apucat de chefuri și dans, acum, la miezul nopții, strig eu indignat!...

Mă reped la apartamentul cu pricina, bat în ușă furios. Apar chiriașii îmbrăcați în pijamale. Ce naiba, gîndesc eu, ăștia au bal mascat? Petrec în pijamale? Intru înăuntru și rămîn buimăciți. În mijlocul camerei — cei trei copii, bunica, bunicul și socrii, în cămăși de noapte, se țin speriați de mină, formînd un cerc și privind cu groază în jos.

— Ce s-a întîmplat?

— Explodează.

— Cine?

noi avem acoperire!

— Mai bine ar fi avut acoperire gropile pe care le-ați lăsat! răspunde cineva căzut în fundul unui

— Dușumeaua!

— Lăsați-vă de bancuri, zic. Vreți să distrați copiii și ascuns pocnitori sub covor!

Svir! deoparte covorul și în aceeași clipă o altă pocnitură, iar câteva așchii din parchet sar cît colo!

— Parcă e un parchet din lemn de pat de pușcă, oftează bunica înspăimîntată.

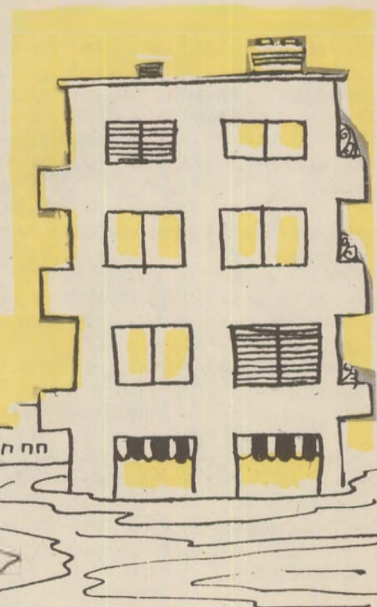
— Asta din pricină că au pus un lemn necorespunzător. Lemnul e umed, plin cu apă! Locuim într-un bloc acvatic: apă în pod, apă în beci, apă la mijloc.

Acest bloc „minune“ a fost realizat de grupul de șantiere al orașului Pitești.

Șef: inginer Olteanu Constantin, șofi de șantier: Popescu Lucian și Georgescu Marin...

Beneficiari: nu există, fiindcă locatarii unui asemenea bloc nu se pot numi beneficiari!...

Dar parcă Olteanu, Popescu și Georgescu se pot numi construc-

tori!! Mai curînd constructorii navali, că au ridicat un bloc care plutește pe apă...

ILIE BARBU

ȘPERTĂRUL

— S-a rezolvat cererea mea?
— Nu încă. Să văd cum sună...

Desen de M. Gion

TINERE CONDEIE

ODĂ satelitelui

Luna a privit mirată
Cum venea de pe pămînt
Mai rapid decît un gînd
Mica stea înaripată.

Și zărindu-i colo, sus,
Steagul roșu ca o torță
A-ntrebat discret: — „Ce forță
Printre aștri l-a adus?“

Luna biata... Cum să știe
Că tovarășul atom
Îmblînzit a fost de om
Și trimis spre Galaxie?

Vărul Marte — mucalitul —
I-a șoptit din zarea-albastră
Că de-acuma pe fereastră
O să intre satelitul...

Cît despre îndrăgostiți
Toți, în frunte cu Erato,
Vor cînta în pizzicatto:
„Nopți de mai cu sateliți“...

Toate, fiindcă din o mie
De motive, un atom
Îmblînzit a fost de om
Și trimis spre Galaxie...

VALERIU NAUM
Salariat al I. C. B.

București

Și nevastă-mea a devenit CRITIC...

După cum se știe, nu există om care să nu spună că viața lui e un adevărat roman. În felul acesta, dacă mi-aș socoti numai compatrioții ar fi vreo 18 milioane de... romane. Viața mea însă este un roman. Fiindcă eu sînt un om complex, cu probleme. Dar cîți sînt ca mine? Nici chiar toți membrii Uniunii Scriitorilor nu sînt așa de profunzi ca mine. Hotărît lucru, nu sînt teme destule. Eu m-am descris în cîteva cărți: cum eram la primară, cum eram la liceu, cum eram la universitate și chiar cum sînt astăzi. Acum am ajuns la fundul sacului. Trebuie să mai aștept ca să văd cum voi arăta peste un deceniu. Dar pînă atunci? Ce să mai scriu? Caut un subiect. Dar vezi că sînt și pretențios. Vreau să fiu original, să scriu numai despre lucruri inedite, pe care nu le-a mai așternut nimeni pe hîrtie. M-am dus la locuințele noi din Floreasca. M-am introdus într-o familie muncitorească. Ei, poftim! Nimic nou sub soare. El a fost întîi ucenic la un atelier de sudură.

— Nu mai îmi spune, că știu totul: te culcai pe rogojină, legănai copilul patronului, freeai cu leșie dușumelele, mîncai prost, te bătea patronul și meseria ai învățat-o pe apucate și furate. Dumnezeu, dar două mii de oameni la care m-am documentat mi-au povestit aceleași lucruri.

M-am dus într-una din regiunile petrolifere. Am stat de vorbă cu un inginer. Zic:

— Caut niște fapte extraordinare, eroice.

Om inteligent. Mi-a povestit o întîmplare petrecută cu un șef de echipă, cum a intervenit la erupția unei sonde. Pe șef nu l-am mai căutat. Ce mai putea să-mi spună în plus? Îi cunosc eu bine. Am scris întîi un reportaj și o povestire despre cele aflate. Reportajul n-a apărut. Redactorul ziarului care mi l-a citit a obiectat că nu e convingător și că e scris din birou.

— Poftim, zic eu, dar am fost pe teren. Am văzut chiar și sonda în chestiune.

— Dar nu se vede eroul, omul obișnuit.

M-am dus la țară, la o gospodărie colectivă. Doisprezece țărani mi-au spus că au luptat la '907. Asta o știu din orice carte de istorie. Eu am nevoie de date din actualitate. Cum ați intrat în colectivă? Am întrebări precise. Nu-mi scapă nici un amănunt: Cît grîu faceți la hectar? Și așa la toate cerealele. Apoi: Ce construcții noi mai aveți în sat? Și însemn în clasicul carnet de reporter: 30 de case noi, un cămin cultural cu sală de cinematograf, o casă de nașteri, un dispensar, un dig, trei kilometri de șosea pietruită, apoi o sută cincizeci de difuzoare, 300 de becuri electrice, un motor nou la moară, un magazin și o farmacie. În trecut erau doi învățători, azi sînt 16. Umplu trei carnete de reporter, dar, ca un făcut, povestirea iese schematică. Și umblu pe teren. Dintre toți scriitorii, cred că eu am cele mai multe zile de documentare pe teren. Nevastă-mea îmi și spune:

— Nu mă mai duci și pe mine la un film, la un teatru, tot pe teren.

Ea nu e scriitoare. E casnică. Nici nu se pricepe la literatură. Dar, ca s-o distrez nițel, am luat-o într-o zi cu mine pe teren. De fapt ea a fost cu ideea asta. Am luat-o, mîndru mai ales că are prilejul să mă vadă cum mă documentez. Voiam să scriu o nuvelă, ori chiar un roman (de ce nu?) despre un medic de țară. Aveam eu o schemă în cap, niște elemente primordiale: 1) Apostolat. 2) Medicul ar fi vrut să fie la oraș. 3) Amărit că va sta cinci ani la țară. 4) Lupta cu superstițiile (vezi și pe dr. Ulieru). Îmi mai lipseau doar cîteva date, mai mult de ordin tehnic: nomenclatura instrumentelor medicale dintr-un dispensar sătesc, apoi cifre concrete privitoare la natalitate și mortalitate.

Ajung în satul respectiv, cu nevasta după mine. Dau peste o doctoriță, nu peste un medic. Zic eu: mai bine așa. Complexele sufletești sînt mai profunde la o doctoriță silită să stea fără coafor, manicureză, teatru și cinema.

— Cum vă numiți? Încep eu documentarea de la alfa.

— Maria Chișleag.

Ce nume caraghios, mi-am zis eu în gînd. Va trebui să consult cartea de telefon să aflu unul mai pitoresc. Apoi întreb:

— Cum stați cu natalitatea?

— Situația este satisfăcătoare!

— Dacă nu vă supărați, intervin eu, vă rog să-mi relatați asta nu așa schematic, ci mai pe larg.

— Am avut anul trecut două nașteri trigeminare, cinci bigeminare. Restul, obișnuite. Toate femeile nasc aici, la casă.

Descopăr dulapul cu instrumentar medical.

— Asta ce este?

— O foarfecă.

— Are vreun nume special?

— Nu.

— Dar asta?

— E un bisturiu.

— Și asta?

— Un forceps.

Trăgeam cu coada ochiului la nevastă-mea. Îmi făcea impresia că e uimită de talentul și perspicacitatea mea. Mă cuprinsese un fel de euforie și, ca s-o uluiesc mai mult, am pus (credeam eu) cea mai grozavă întrebare:

— Dacă ați face o apendicectomie, cum redactați pe foaia de observație a bolnavului procesul-verbal al intervenției chirurgicale?

— Nu fac așa ceva. Vine Salvarea și-l duce la oraș.

Nu puteam s-o rețin prea mult. Era oră de consultație. După-amiază i-am spus că așa vrea să-i vizitez locuința. Știam eu că e nevoie de amănunte umane. Un interior simplu. Cîteva fotografii pe pereți. Multe cărți. Tratate, cursuri, dar și cărți de literatură. Îmi însemn cîteva titluri: „Pe Donul liniștit”, „Kim”, „A tremurat o frunză”, „Citadela”, „Tratat de purcultură”, „Contribuții la gușa endemică”, „Osteomielita”. Am descoperit și o carte de-a mea, romanul „Început de viață nouă”. Cu consimțămîntul tacit al nevastei mele îi dau o dedicație: „Tovarășei doctorițe Maria Chișleag, omagiul și prețuirea autorului”. Pe urmă am mers să vedem cum dă consultații. I-am spus nevastei mele:

— Cu asta ne apropiem de sfîrșit. Mîine ne întoarcem la București.

Ea mă întreabă:

— Ți-ai notat totul?

— Nu înțeleg.

— Vreau să zic, ai adunat destul material pentru un roman?

Îi răspund expert:

— Restul pun de la mine. Epica o făuresc eu. Altfel ce fel de creator aș mai fi?

În noaptea aceea am dormit într-o rezervă a dispensarului. Eu am dormit buștean. N-am auzit nimic. Dar nevasta a auzit după miezul nopții niște grozave bătăi în ușă. Fuseseră aduși doi oameni sfîșiați de un urs. Nevastă-mea a vrut să mă scoale:

— Hai să vezi un lucru grozav.

— Știi că nu-mi place să văd sînge, i-am răspuns.

Era așa de bine în pat. Visam la noul meu roman. Orice ar fi fost, o puteam întreba a doua zi pe doctoriță. Chiar am și chestionat-o în legătură cu întîmplarea de peste noapte. Mi-a răspuns exact ca eroul meu proiectat:

— Nu mi-am făcut decît datoria.

Mi-am mai însemnat în carnet aceste cuvinte: 1) Intervenție chirurgicală la miezul nopții. 2) Pasiune pentru muncă. 3) Inflăcărare. 4) Patriotism.

Și cu asta, ne-am întors la București. Am scris cartea, dar mai am niște greutăți cu redactorul de la editură și cu nevastă-mea. Curios că nu-i place nici ei ce-am scris.

Pe redactor nu-l învinuiesc; el nu știe că am fost pe teren, că am călătorit prost, că m-a toropit căldura și că am mîncat trei zile numai hrană rece din servieta mea de reporter. Dar ce să zic despre nevastă-mea,

care face front unic cu redactorul? Doar ea a fost cu mine. N-am descris exact dispensarul, sala de consultații, ba chiar și locuința doctoriței? Numai numele i l-am schimbat. În carte o cheamă Maria Zamfirescu. Nu puteam s-o las Chișleag! Nevastă-mea o ține una și bună:

— Dacă ai fi stat în noaptea aceea să vezi cum s-a luptat doctorița cu moartea!

Nevastă-mea e casnică. O să mă învețe ca cum se face literatură? Să-și vadă de aragazul ei și să nu-și mai bage nasul în problemele mele de creație. N-am s-o mai iau coadă după mine pe teren! Să se învețe minte. E casnică, nu redactor și nici critic literar!

PETRU VINTILĂ

DE VORBĂ CU CIOBANUL

Bucur

Peste file gînduri scutur
Și îmi fac o socoteală:
Ce-ar fi ca Ciobanul Bucur
Să sosească-n Capitală!

După ce-n trecut zburară
Vreo cinci veacuri puse vraf
Cred că încă de la gară
Baciu-o să rămînă paf!

Mai întîi că despre trenuri
N-are nici o noțiune,
El cunoaște alte genuri
Mult mai vechi de tracțiune.

Ce să-i spun de parcuri, blocuri
Și de fabricile noi?
Greu să crezi cînd pe-aste locuri
A păscut pe vremuri oi.

L-aș purta pe' bulevarde
Și prin liniștea aleii,
Unde-n Parcul Stalin arde
Steaua Roșie-a Scintei.

I-aș vorbi de muncitorii
Ce prin munca voluntară
Au înscris pe lespezi zorii
Ținereții-n primăvară.

Am ciocni virtos o bere
La Gambrinus ori Traian,
Eu, vlăstarul noii ere,
El, ciobanul veteran.

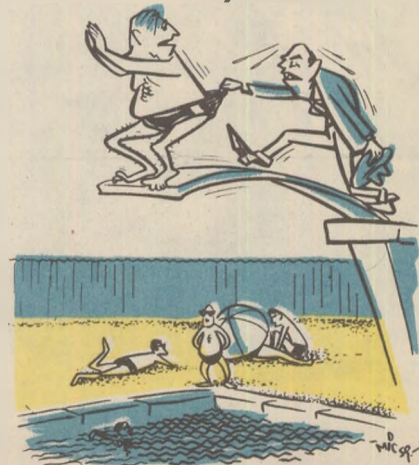
Și sînt sigur c-o să-mi spună
Cînd ne-or prinde zorii clari
Că ar vrea ca să rămînă
Într-un bloc din Ferentari.

Doar o singură-ntrebare
Dă ocol acestei vești:

— Ce mă fac cu el de n-are
Buletin de București?

RODICA TOTH

LA ȘTRAND

SERVILUL: — Stați, tovarășe șef! Sar eu în locul dv. Să nu vi se întîmple ceva...

Desen de M. Capăt

Dilema

de
SADI
RUDEANU

Cotrobăind ieri în șifonier după niște schimburi, am găsit ascuns într-un colț un caiet pe care nu-l știam. Curios, mi-am aruncat ochii pe copertă și am citit înlemnit „Jurnal intim”. Iar sub „Jurnal intim” era scris numele iubitei mele soții, despre care nu mi-ar fi trecut prin cap o mie de ani că ar avea asemenea talente literare în secret. În primul moment m-am gândit să fiu discret și am aruncat caietul înapoi în raft. Pe urmă însă mi-am dat seama că n-are rost să fiu discret, gândindu-mă mai ales cât de discretă ar fi fost nevastă-mea, dacă ar fi găsit ea ascuns în șifonier un „Jurnal intim” de-al meu. Așa că m-am hotărât să-l citesc. Desigur, știu și eu că inițiativa asta de a citi jurnale intime străine nu demonstrează chiar cea mai frumoasă latură a caracterului, ba am auzit chiar că la lorzi o astfel de poveste poate fi și motiv de divorț. Ei, uite, eu din punctul ăsta de vedere sînt apărât, în primul rînd pentru că eu, de ce să mint, lord nu sînt. Tata a fost un fel de lord, care, cînd avea bani de coșniță era atît de mare că n-ar mai fi stat de vorbă nici cu un împărat. Pe urmă, despre lorzi am mai auzit și alte chestii: cică, la ei, lordul stă într-o cameră și lordesa în alta, și nu se întil-

nesc decît rareori, la prînz sau la cină; el stă la un capăt al mesei, ea la celălalt, și masa asta a lor e lungă cît un stadion, așa că nici în asemenea ocazie nu se văd și nu se aud. Asta mă face să cred că într-o astfel de căsnicie se simte mare nevroză de un jurnal intim, în care să scrii, pentru că, în orice caz, e mai bine să scrii decît să vorbești la pereți. Am socotit deci că, întrucît n-am luat de la lorzi nici un fel de tic nervos, nu trebuie să țin seamă nici de asta cu jurnalul, și l-am frunzărit. Iată cam ce scrie nevastă-mea:

Azi (așa scrie ea: „azi”, care înseamnă la ea și anul, și luna, și ziua. Fiecare zi e „azi”. Mă rog, fiecare cu precizia lui).

„Azi, el a venit la masă cam indispus. «El», pesemne, sînt «eu». În tot timpul mesei n-a scos nici un cuvînt. E trist, melancolic. Nu cumva s-o fi plictisit de mine și nu știe cum să mi-o spună? S-ar putea să nu mă mai iubească? Poate suferă.”

Azi (adică a doua zi).

„Suferă, dar mîncă cît patru. Uite așa suferă el. Cînd l-am întrebat dacă i-a plăcut masa, mi-a răspuns. «Foarte bună, butoiășul meu drag». «Butoiășul» sînt eu. Așa mă alintă el. Ce fel de alintă o mai fi și ăsta, nu știu. Ce-i drept sînt cam plinuță. S-ar putea oare să nu mă mai iubească din cauza asta?”

Azi (adică altă dată).

„A venit foarte vesel. M-a sărfitat și chiar s-a dus el după sifon. Dar cînd ne-am ridicat de la masă, mi-a spus: «Mulțumesc, tonișoara mea iubită!» Zic «De unde tonișoară?» Zice: «De la tonă, scumpo». Nu, precis că dacă începe să mă vadă tonișoară, e nenorocire. Nu-i mai plac. Dacă nu slăbesc, îl pierd.”

Azi (mă rog, într-o zi).

„Să slăbesc. Ușor de zis. Nenorocirea la slăbit este că toate tratamentele sînt pe bază de foame. Să nu mîncîci pîine, să nu bei apă, să nu mîncîci dulciuri, nimic. Tratatamentul cere să stai și să te uiti la el cum înfulecă și tu să leșini de foame. El m-a întrebat de ce nu mîncîci și i-am spus că mă simt rău. A fost foarte mișcat și mi-a mai cerut o porție. Cred că nu mă mai iubește, mai ales că azi mi-a găsit o nouă alintătură: «monstrulică». E un om plin de idei, ce-i al lui, e-al lui. În tot cazul, mîngîierile astea, care, în ultimul timp, se țin lanț, sînt o dovadă că nu-i mai plac. Sînt nenorocită. Oare iubește pe alta? Trebuie să slăbesc!”

Azi.

„Medicii ăștia nu știu nimic. Nici unul nu poate să te slăbească și să te lase să mîncîci. Toți îți cer să leșini de foame. Sau să mîncîci numai zarzavaturi și legume. Cred că am mîncat pînă acum trei grădini. Și culmea, după ce o săptămînă ți s-au scurs ochii după o linguriță de smîntînă sau după o felie de pîine cu unt, la cîntar vezi că ai slăbit abia cu 25 de grame. Și în plus nici el nu te mai iubește. Azi m-a întrebat: «Mergem la un film, Colosică?» Asta vine de la colos. Are alta, precis. Am plîns. Ce să fac?”

Azi.

„N-am mai rezistat și am înghițit o ciobă, o friptură, un pilaf cu crap și o budincă. Am dat gata singură o pîine și jumătate. El a rîs și m-a încurajat: «Bravo, motonava mea dragă». Motonavă! E semn că mă lasă. O să plec la mama. L-am întrebat tristă: «Spune-mi, vrei să slăbesc?» M-a privit mirat: «De ce?» «Ca să capăt siluetă», zic. «Bine, zice, slăbește». «Da, dar mi-e greu să nu mîncîci!» «Atunci nu slăbi», zice. Carevasăzică i-am ajuns indiferentă. L-am pierdut. Și «motonava» mi-a pus capac.”

Am închis caietul oarecum tulburat. Auzi ce suferă săraca, și asta pentru că eu, deșteptul, o alint cu un nătîng! Motonavă și monstrulică. Am luat pe loc hotărîrea să mă corijez și, timp de două săptămîni, m-am purtat, vorba aceea, ca un lord. Și într-o zi am pus iar mîna pe caiet și am citit:

Azi:

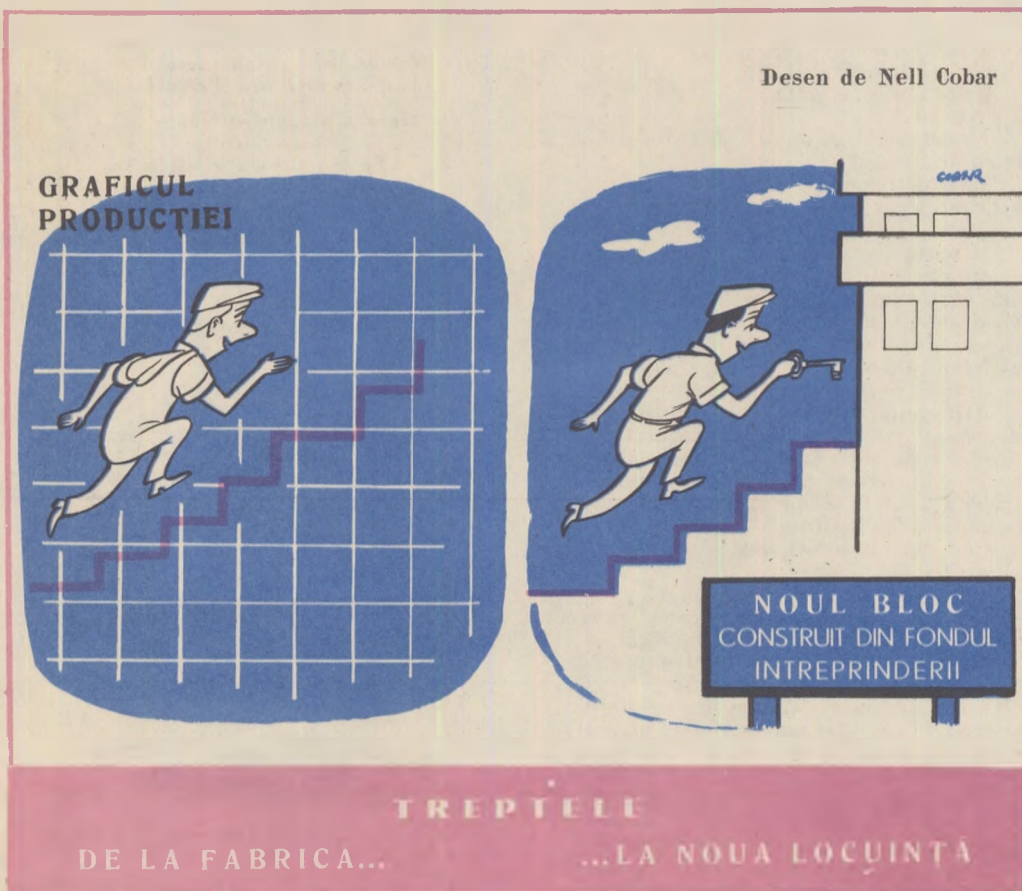
„De data asta chiar s-a isprăvit. El s-a schimbat teribil. E rece, ultrapoliticos și mai ales nu mă mai alintă. Nici «butoiăș», nici «tonișoara lui scumpă», nici «colosică». Măcar să-mi fi spus o dată în 15 zile «motonavă». Nimic. Sînt disperată.”

Sînteți buni să mă învățați cum să mă descurc cu nevastă-mea, ca să fie sigură că o iubesc?...

Ieri, nu știu cum am uitat și, după masă, i-am spus:

„Draga-mea monstrulică, te felicit pentru prăjitură.”

Mi-a căzut în brațe plîngînd. „Ce ai?” zic. „Sînt fericită — făcu ea suspinînd. Credeam că nu mă mai iubești!”

Epigrame

Unei studente care
a pierdut anul

De facultatea ta, iubito,
Îmi povesteau ai tăi vecini
C-atît de mult ai îndrăgît-o
Încît ți-e milă s-o... termini!

Aurel Codreanu
Alba Iulia

Unui student
foarte distrat

Îl cunoaște fiecare,
Pierde lucruri cu toptanul
Și-azi, ca o încununare,
A pierdut cică și... anul.

Lăpuș

Scrisoare DESCHISĂ

Tovarăşe ospătar,
Voi încerca să fiu concis și clar.

În calitatea mea de vechi client,
te rog (pentru a nu știu cîta oară)
să mă servești — odată — mai... urgent
și cu... condescendența necesară.
Să nu scapi niciodată din vedere
(oricît ai fi de predispus la... glumă)
că eu sînt un consumator de bere,
iar nu — cum crezi — un băutor de... spumă.
De-aceea, te implor, în mod solemn,
să fii cu „halba“ mea mai... scrupulos.
(Chiar dacă nu sînt superstițios,
eu tot mai cred — așa — în cîte-un... semn).
Să fii apoi satisfăcut deplin,
aș mai dori (cînd seara e senină)
să mi se-aducă berea în grădina,
și atunci, cînd se servește... numai vin.

... Închei aci epistola de față
și cum prevăd călduri caniculare,
îți adresez (în loc de „Salutare!“)
urarea mea fierbinte: „Multă... gheață!“

Un consumator
p. conf.
MIRCEA CODRESCU

Mama din FETEȘTI

Urzleuțo,

De ce-l criticați pe tov. Cătrangiu Mitache, directorul Întreprinderii de alimentație publică din Fetești, că-i om bun, zău! Nu mănîncă la restaurant pe cheltuiala ospătarilor decît cînd îl invită ei și numai dacă o invită și pe nevastă-sa, iar de băut, nici atîtica nu pune în gură, suferă de ulcer, maică. Ați scris de el că a angajat în întreprindere toate rudele, toți prietenii și toți colegii de la „Recolta“, că a înjghebat o familiuță în toată regula. E drept! Dar n-a făcut-o din rea voință, din neștiință maică, de unde era să știe că nu e bine să faci familiuță în întreprindere?

Tot așa spuneți și de Dumitru Ion, că l-ar fi dat afară în mod abuziv din serviciu; nu-i adevărat, l-a dat așa, cum să spun, că n-a știut cum merge legea, dar pînă la urmă tot l-a primit înapoi și l-a transferat la Brăila. În ce-l privește pe merceologul întreprinderii care, cică, este fiu de chiabur și cu care Mitache al meu ar fi prieten, iar n-aveți dreptate; o fi el fecior de chiabur, da-i om de înțeles și, deocamdată, Mităchiță nu se poate dispensa de el. Vă asigur eu că imediat ce o găsi un chiabur mai de soi, pe ăsta îl trimite la plimbare. Nici în privința neîndeplinirii planului n-ați prea brodit-o. Numai în februarie n-a îndeplinit planul, și atunci nu din vina lui, ci din vina celor care au trecut în calendar anul acesta doar 28 de zile. De unde, păcatele lui, era să știe că tocmai februarie o să-i facă pocinogul?

În concluzie, maică, prea urît l-ați încondeiat pe Mitache al meu. Trebuia mai întîi să vă gândiți că este un om neinițiat și nevinovat ca un mieluşel.

Semnează:

Mama mieluşelului despre care spuneți că a făcut-o de oaie
Pt. conf.
Secția comercială a Sfatului popular orașenesc Fetești

Desen dedicat celor care fac stocări supranormative.

Ce ție nu-ți place...

Desen de Benedict Gănescu

Mai sînt cazuri cînd nu se folosesc deplin resursele locale

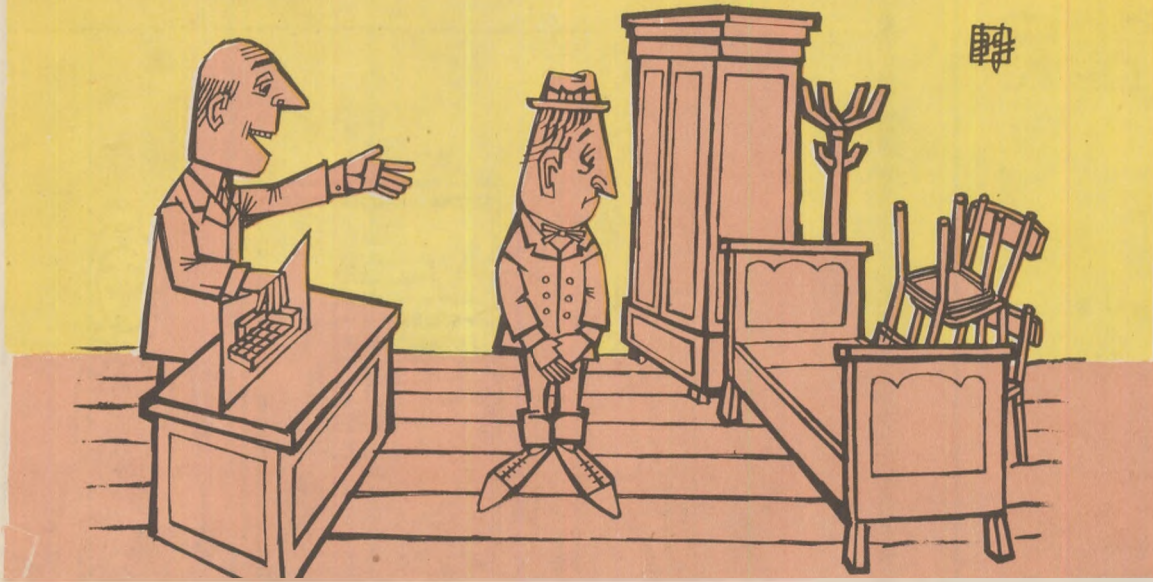

— Am o idee: pentru pereți, aducem stuf din Delta!!

Desen de Adrian Andronic

Fabricile de mobilă, deși scot prototipuri experimentale apreciate de public, întârzie producția lor în serie.

Desen de Benedict Gănescu

— Luați o garnitură din astea vechi și, ca o consolare, un prospect cu noile tipuri de mobilă.

O PĂDURE LIPSĂ

Brigadierul Chirteș I. de la Ocolul silvic Gurghiu, raionul Reghin, a constatat într-o zi că pădurarul Bloj Leon are o lipsă în gestiune.

De obicei cui va pot să-i lipsească în gestiune să spunem 57 de sticle sau 57 de căciuli sau 57 de creioane. Și tot e rău. Ei, bine, pădurarului Bloj Leon îi lipseau 57 de... stejari. Știți, e ca și cum ai spune „la uite, dom'le, ce zăpăcit sînt, unde naiba oi fi pus pădurea? Trebuie să fie pe aici!”

Dar cum 57 de stejari nu pot fi rătăciți în raft printre cutiile de șireturi și cum brigadierul a mai constatat că și pădurarul Iacob Simion rătăcise un fleac de 15 copaci, stejari și molifți, le-a întocmit ambilor „uluiți” acte de imputare. Dar iată că actele ajunse la ocol, în loc să intre direct în filiera de lucru, au luat-o pe oco-

lite și au ajuns într-un dosar unde stejarii și molifții au fost cusuți ca să nu-i mai vadă nimeni, nici în dosar, așa cum nu i-a mai văzut în pădure. Și au stat destulă vreme actele de imputare cusute la dosar pînă cînd un control a luat stejarii de la rădăcină și a descoperit printre ramuri vina lui Gliga Dumitru, șeful ocolului, care, necontrolînd situația, s-a ajuns la neemiterea actelor de imputare.

Tot e bine că pînă la urmă s-a descoperit lipsa pentru că, oricum, e anormal să dispară stejarii așa ca în codru...

Doi inșetați

Nicolae Dăclăran și Alexandru Gudiță Jecu mergeau într-o zi prin pădure cînd deodată unul din ei a rostit: „Mă, tu n-ai poftă de un țap?” „Ba da — a răspuns

celălalt — aș avea poftă de un țap!”

Și atunci, fără să mai stea pe gînduri, au pus mîna pe un țap și... două căprioare gestante, cu ajutorul unui laț, apoi au tăiat toată prada, au ascuns pieile în tufe și au pornit cu cele 22 kilograme de carne de căprioară și de țap să scoată de o halbă.

Dar iată că paznicii de la G.A.S. Niculițel au ieșit în calea lor, iar hoții care se știau cu țapul în sac au făcut spume la gură. Paznicii, însă, văzînd ce comandă serioasă au consumat cei doi, au făcut și ei de îndată o comandă și miliția a răspuns: „Vince!” Și a venit.

În momentul de față, amatorii de carne de căprioară și de țap așteaptă plata. La socoteală se trece: una bucată țap, două bucăți căprioare, una bucată furt. Se pare că n-o să le vină „una mică”.

S.R.

RADU STĂN

Desen de H. Guttman

— Astea sînt rebuturile de azi?...
— Să vezi... le-am făcut și pe alea de mîlne!...

Atenție

Atențiune! fiți cumiști, copii! Purtați-vă frumos cu mai-marii voștri: părinți, profesori, funcționari de slaturi populare, educatoare și îngrijitoare de la cămine și grădinițe. Dacă nu sînteți cumiști și nu vă purtați frumos, mă supăr, să știți.

De exemplu, voi, dragi copii care — în orele cînd părinții voștri se află la servicii — sînteți îngrijiți la...

...Căminul de zi din Cernavoda...

... căutați să fiți înțelegători și răbdători cu educatoarele și îngrijitoarele voastre.

Uite, tu, dragă Nicușor, sau cum îți spune la cămin: Voilă Nicolae, ești băiat mare, ai 4 anișori. Atunci, de ce nu pricepi tu că trebuie să te porți blînd cu tanti îngrijitoarea Florica? În ziua cînd te-a bătut în dormitor, fiindcă — zicea ea — fusesse neastîmpărat și o necăjiseși, tu n-ai stat cuminte să te bată pînă s-o sătura. Ai plîns și iar ai plîns, ca un copil rău ce ești, pînă i-ai udat femeii șortul și papucii cu lacrimile tale. N-a fost frumos din partea ta, dragă Nicușor.

E drept, după vreo lună, mămica ta, tovarășa Anghel Ioana, și-a retras reclamația. Dar cu asta nu s-a

rezolvat mare lucru. Doar c-a scăpat îngrijitoarea Florica de sancțiune. Încolo, fapta ta, tot faptă urită rămăsese, dragă Nicușor. Așa să știi.

Și voi, dragi copilași, care învățați la...

...Grădinița de copii nr. 1 din Huși

... să umblați încet, în vîrfurile picioarelor, cînd treceți pe lângă încaperile din localul grădiniței în care locuiește tovarășul profesor Apăvăloaie Romeo cu familia.

Știți, tovarășul profesor e îndrăgostit. Are necazurile dunneului. Cînd era inspector la secția de învățămînt și cultură a Sfatului popular raion Huși, s-a certat (mă rog, ce să nu ocolim: s-a bătut) cu proprietărea domniei sale și a trebuit să se muște imediat. Negăsind însă repede că de închiriat, a apelat la tovarășul Petrișor, directoarea grădiniței voștre. Dînsa, persoană filotimă, i-a îngăduit să se mute cu familia în încăperea din localul grădiniței, pentru o săptămîină-două, apoi Sfatul popular raional Huși — for înțelegător — i-a permis să locuiască la grădiniță... o lună-două. Și se împlineste, în curînd, un an de cînd tovarășul profesor

UN RĂSPUNS TRANZIT

Am publicat într-unul din numerele trecute ale *Urzicii* o fotografie însoțită de un text. Fotografia prezenta o baie care nu mai era baie!...

Vorbeam despre baia hotelului „Tranzit” din București, calea Griviței nr. 183, transformată de administrația hotelului în câmară, în magazie de lemne, mă rog, în tot ce-ți dorea inima...

În schimb, călătorul căruia îi dorea inima să facă un duș, trebuia să meargă la Baia Centrală.

Tare supărați, foarte iritați, extrem de indignați, tovarășii din conducerea „Întreprinderii de hoteluri” au răspuns imediat criticii noastre, arătând că sînt întru totul de acord... să ne facem autocritica!

În momentul răspunsului, dumnealor erau, pesemne, prea înfierbîntați. Nu le-ar fi stricat în prealabil un duș...!

În replică, onor. conducerea „Întreprinderii de hoteluri” (tov. Spătaru, director, și Rădulescu, șef. serv. expl.) ne aduce la cunoștință că „conform deciziei nr. 72, hotelurile de categoria a III-a nu sînt dotate și prevăzute cu dușuri”!

— Ei, de data asta am feștelit-o, ne-am spus noi! Am lucrat superficial!

Și tocmai cînd eram pe cale să procedăm la o serioasă autocritică și în consecință *Urzica* să se dea la *Urzica*, a propus un coleg:

— Ia să citim și noi decizia în chestiune.

Și am citit-o! Apoi am mai citit-o o dată. Pe urmă am făcut ședință și a citit-o întreaga redacție la un loc! După aceea am împrumutat alte exemplare cu această decizie. Ne-am gândit că exemplarul nostru n-o fi complet. Că doar tovarășii „Întreprinderii de hoteluri” sînt majori și vaccinați și nu se țin de basme!

Dar, deși majori și vaccinați, în nici unul din exemplarele consultate, la decizia pomenită de tov. Spătaru și Rădulescu (șef. serv. expl.) și nici în altele, nu se vor-

bește nimic despre baie, la criteriile după care se face încadrarea hotelurilor în categoria a III-a.

Chiar presupunînd că ar exista o dispoziție care să autorizeze hotelurile de categoria a III-a să nu posedea baie, în orice caz nu credem să existe o dispoziție care să ceară ca băile existente în respectivele hoteluri să fie... reprofile! Nu am găsit nicaieri o dispoziție în sensul celei amintite de tov. Spătaru și Rădulescu (șef. serv. expl.) care să sune în felul următor, sau măcar aproximativ:

„Atragem în mod serios atenția călătorilor care poposesc în hotelurile de categoria a III-a, că nu au voie sub nici un pretext de a folosi baia hotelului. Contravenienții vor fi aspru sancționați și vor plăti o amendă proporțională cu durata dușului efectuat!... Se atrage de asemenea atenția responsabililor acestor hoteluri că sînt obligați să distrugă imediat orice urmă de baie, ori s-o camufleze de privirile călătorilor, cu preșuri, rufe murdare și lemnetăiate. Contravenienții vor fi sancționați”.

Această dispoziție există, probabil, în imaginația tovarășilor Spătaru și Rădulescu (șef. serv. expl.).

E ca și cum de pe băncile vagoanelor de clasa a II-a ale trenului „Expres” s-ar smulge învelișul, de piele, deoarece, conform dispozițiilor, numai băncile de clasa I trebuie să fie capitonate!...

E ca și cum, dacă tov. Spătaru și Rădulescu (șef. serv. expl.), cumpărînd carne de categoria a III-a, li s-ar oferi întimplător niște antricoate extra, ei ar cere soțiilor respective să dea cătelului antricoatele, iar lor să li se gătească numai oasele, întrucît calitatea a III-a prevede carne cu os!...

Așa că, pînă una alta, noi așteptăm un răspuns calitate I, adică mai cu miez...

I. AVIAN

Șef. Serv. expl.

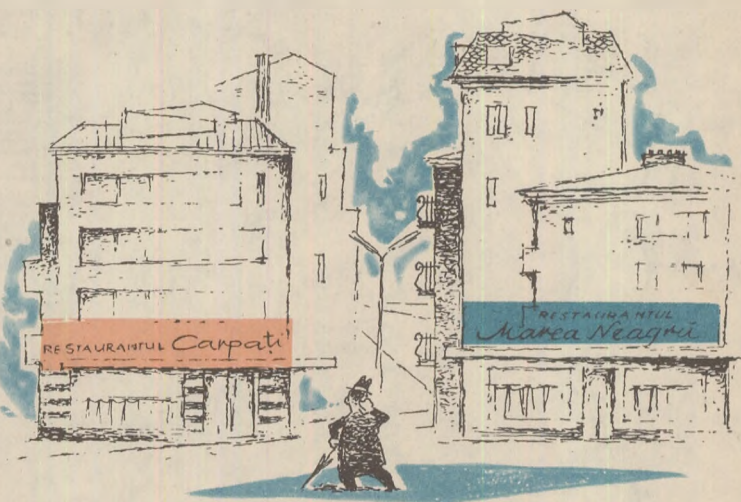
(Șeful Serviciului „Explicații formale”)

— Ce face? 40 de ani am jucat rol de june-prim și dumneata îmi spui că nu sînt potrivit pentru rol?!!

Desen de A. Paven

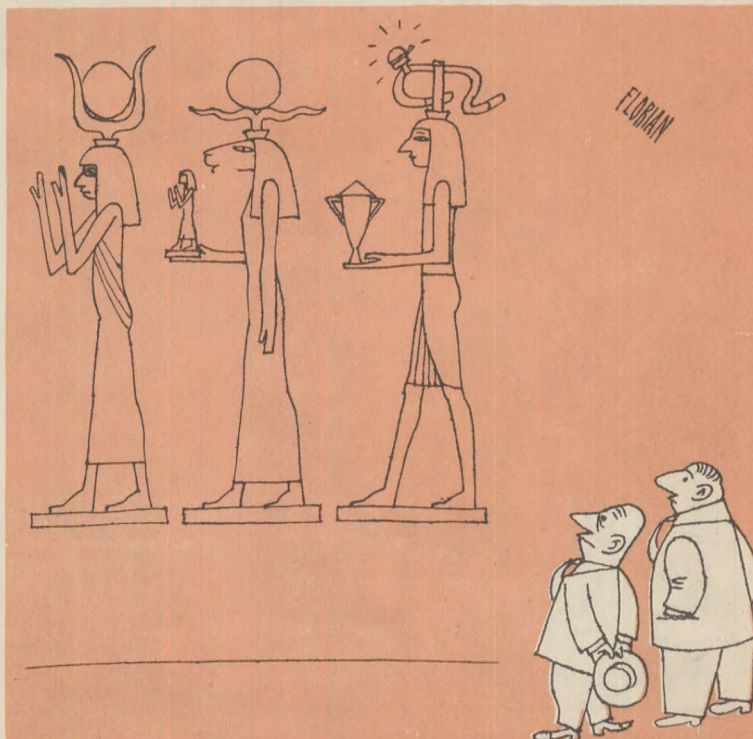
NEA LITRUȚĂ ÎN CONCEDIU

— Să mă duc la munte? Să mă duc la mare? Optez pentru amîndouă!

Desen de V. Crivăț

MUZEU EGIPTEAN

— Cine o fi al 3-lea?
— Probabil, cîștigătorul turului!

Desen de C. Florian

„Copii”!

Localul grădiniței voastre locuiește. În deosebirea numai că, acum, știe Sfatul popular regional Iași.

La început, tovarășul profesor s-a așezat cu o singură cameră, pe urmă a mai ocupat încă una, apoi a rămas și pe îngrijitoarea școlii din dăruirea ei, — iar voi, dragii copii, 70 și sînteți, trebuie să „funcționați” în două serii, înghesuți într-o singură cămăruță în care abia încăpeți prinsele mobile, material didactic și cuierele de hăinuțe.

Și, fiindcă n-a reușit încă să vă scoată și din această cămăruță, spre a răzbi singur în toată casa, tovarășul profesor e indispus. Încît, umblați cu el, dragii copii! Nu faceți zgomot, nu-l mai indispuceți și voi pe tovarășul profesor...

...Că destul îl vor indispuce formulele superioare, cînd îl vor obliga să pună capăt acestui abuz.

Iar voi, mă prichindeilor, pentru că — acum un an - doi — s-a creat...

...„Parcul copiilor” din orașul Rimnicu-Sărat...

...fiți respectuoși cu tovarășii funcționari de la sfatul popular al ora-

șului, în sarcina cărora cade îngrijirea parcului vostru.

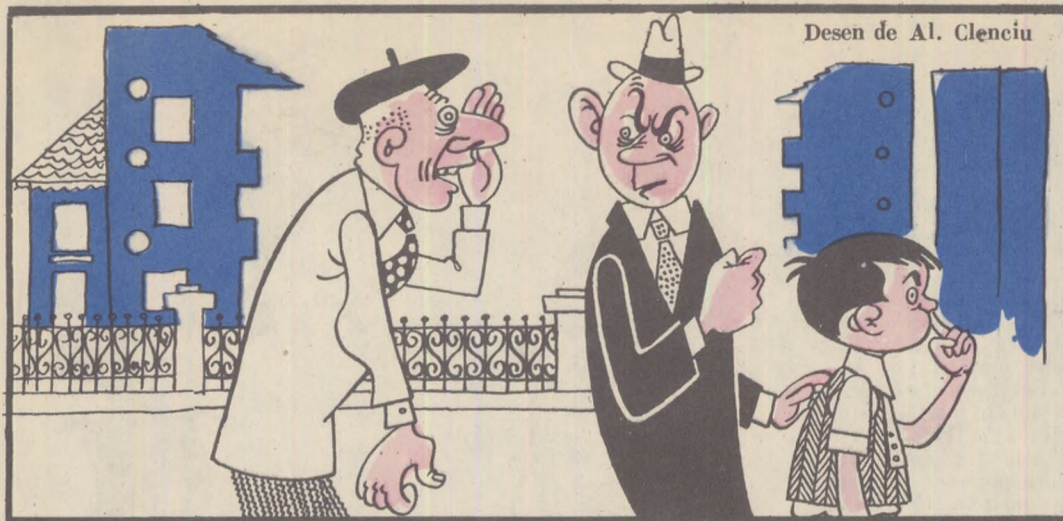
Să nu care cumva, cînd veți vedea pe stradă pe vreunul din acești funcționari, să scoateți limba la dumnealui sau să-i dați cu tifla. Sînt obiceiuri urite acestea. E drept, nici obiceiul tovarășilor de la sfat nu e frumos: pe de o parte înființează pentru voi o mîndrețe de parc, iar pe de altă parte îl și lasă în părăsire, de nu mai are o floare, un fir de iarbă, iar în ultima vreme nici chiar gard.

Dar voi să fiți respectuoși cu tovarășii de la sfatul popular, pentru că — mi-a spus mie o păsărică — și-au luat angajamentul solemn să refacă mîndrul vostru parc, în care — în curînd — o să vă jucați iarăși voi voioși.

Ba te pomenești că — de cînd am început eu să scriu aceste rînduri și pînă ajunsei aici — l-au și refăcut și ați și început să vă jucați prin el.

Atențiune, copii! Nu călcați pe iarbă și nu rupeți flori. Fiți civilizați. Voi sînteți mici. Nu sînteți oameni în vîrstă.

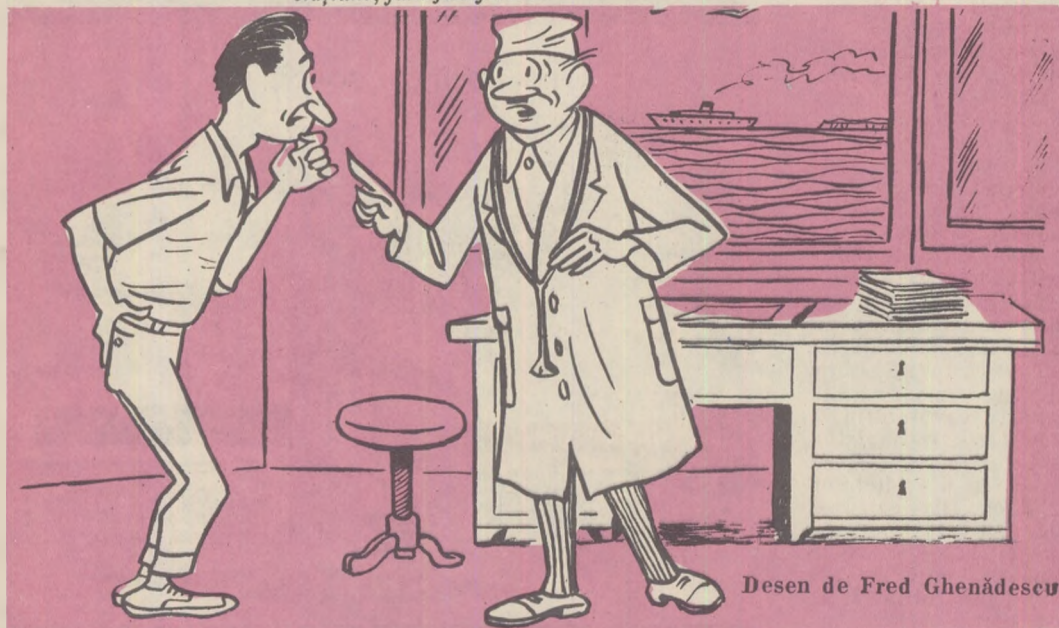
C. CRISTOBALD

Desen de Al. Clenciu

- Știi, l-am auzit pe flu-tău înjurînd de toți sfinții.
- Ce vorbești? Să știi că mă îngrijorează înclinația asta a lui spre misticism!

Unii salariați fac tot ce le stă în putință ca să-și prelungească concediul prin stațiuni, fără justificare.

Desen de Fred Ghenădescu

- Mi-ar trebui o prelungire de șapte zile. Presimt că la iarnă o să mă doară iar șalele!
- Eu te rog să-mi spui ce simți, nu ce presimți!

- E ora 4, am plecat!

Desen de C. Cazacu

DE SPRE POPPI

de ION PRIBEAGU

Frunzuliță foi de plop
Nu știi dacă-l știți pe Pop,
Pop Ioan, care-i de mult
La Reghin juriconsult?
Are-un mic defect băietul:
Neglijează prea I.F.E.T.-ul
Dar în schimb are un dar:
Nicorești și Murfatlar
Și un of la inimioară:
Drojdioară.

Flindecă-i foarte ocupat,
Niciodată nu-i la Sfat,
Nu-l găsești nici la consiliu,
Nici măcar la domiciliu,
La-întreprinderea de Stat,
La raion, la deputat.
Nu e nici măcar la bază
D-unde leașa-și încasează,
Fiindcă săptămîni întregi
E-ocupat doar prin bodegi.
De proces dacă-i vorbești
El îți spune: „Odobești“,
Dacă-i spui de-nfățîșare
Îți răspunde „Dealul-mare“,
Termenul să-l hotărăscă,
Pune martor o „Fetească“,
Iar citația să-nîrzie
Zice „rom“ și „Crimpoșie“,
Că te-ntrîbi în mod bizar:
E-avocat sau circiumar?

Noi, avînd într-o clipită
Procedura-îndeplinită,
Îl chemăm direct s-apară
Ca să discutăm la bară:
- Mai deșteaptă-te, băiete,
Lasă circiumi și bufete,
Lasă puica și pelinul
Că te ride tot Reghinul,
Lasă „Muscatel“ și „Grasă“
„Vinul alb“ și „Tămîioasă“
Că dacă le faci pe dos
Ai să vezi... „negru-virtos“.

BULETIN C.F.R.

Unii salariați de la Atelierele C.F.R. Turnu Severin nu iau niciodată în seamă conținutul buletinelor meteorologice publicate în presă sau difuzate prin radio.

În schimb, o parte din acțiunile pe care ei le întreprind seamănă de minune cu unele averse de ploaie însoțite de... deprinderi nesănătoase.

Bani simfonici

Profesorul de muzică Tudor Ion de la sus-numitele ateliere, care, deși este angajat să instruiască formația artistică a atelierelor, refuză să facă acest lucru, invocînd diferite motive instabile și cu caracter local. El preferă să se angajeze în chestiuni care nu-i fac deloc onoare, cu toate că el este onorat cu o normă și jumătate pentru activitatea sa, care nu e decît... apă de ploaie.

Solicitat să cînte pentru echipa de dansuri, el iarăși refuză cu tunete și descărcări... nemuzicale, spunînd că nu se dă în vînt după muzică de dans, ci după muzică... pe bani. Fapt pentru care îi oferim prezenta partitură, rugîndu-l să ia... note.

Activitate furtunoasă

În ultimul timp temperatura de la secția de materiale a Atelierele C.F.R. a fost instabilă, variînd între minus șapte (luni

de cînd fostul responsabil al grupei sindicale Pestișu Gheorghe nu a strins cotizația și plus sumele adunate pentru noile carnete, care nu se pot scoate, deoarece ex-responsabilul nu vrea să dea banii.

Așadar, activitatea lui sindicală a fost acoperită de nori și pe alocuri însoțită de furtuni.

Sperăm ca prezenta țeață să-i servească pe viitor de paratrăsnet, pentru ca fulgerele să se descarce în pămînt și el să descarce banii.

Timpul probabil

Timpul probabil în viitorul apropiat la secția de vagoane a acelorași ateliere va fi în funcție de Voiculescu Nicolae.

Dacă munca în secție va fi tot slab organizată, atunci șeful ei va fi nu numai plouat, dar și bătut de vînt tare pînă la potrivit.

Dacă planul secției nu va fi realizat, ca urmare a slabei munci de organizare duse de Voiculescu Nicolae, atunci temperatura va fi instabilă și cu... dispoziții din partea șefului ca muncitorii să lucreze variabil peste programul de opt ore, asta pînă ce vremea va fi constantă, cerul neacoperit, iar responsabilul Voiculescu... în curs de... îndreptare.

I. VASILE

În nr. 600 al revistei „Albina” se poate citi în ultima pagină, închinată satirei și umorului, următoarele:

„250 de oi ale gospodăriei colective din Meriși, raionul Strehaiia, împreună cu surorile noastre caprele, vacile și alte dobitoace mai mari, fac pe această cale o plingere către consiliul de conducere al colectivei prin care reclamă că le-a apucat dorul de măsele și o strepezeală a danturii ce se soldează cu o amărăciune generală a limbii și a cerului gurii. Motivul principal al acestei boli se trage din...” etc.

Mai departe, autoarea rîndurilor citate (Maria Stancu) afirmă că surorile sale mai mici, „îndeosebi, căprițele și alte rozătoare stricătoare, roagă consiliul,” etc.

Citatul, recunosc, este cam lung, dar își merită spațiul, pentru că putem reține din el o serie de lucruri deosebit de interesante, și anume:

1) Înfrățirea autoarei cu personajele sale.

2) Trecerea caprelor din clasa mamiferelor rumegătoare în aceea a rozătoarelor (alături de șoareci, șobolani, castori, iepuri etc.)

3) Strepezeala este o boală care se soldează cu amărăciunea limbii și a cerului gurii. Și noi care puneam strepezeala pe seama consumării de fructe verzi, adică acre!

4) „Albina” duce lipsă de un specialist în zoologie, admitînd că numai un specialist trebuie să știe că iepurii nu sînt rumegătoare, după cum caprele nu sînt rozătoare.

În concluzie credem că cititorul are destule motive să-l apuce, vorba Mariei Stancu, „dorul de cap”.

În nr. 26(664) al revistei „Contemporanul” din 3 iulie a.c. se poate citi, la Poșta Redacției, următoarele:

„Aristică Băghină (Tr. Severin): Trimiteți epigramele la *Urzica*: e mai generoasă decît noi.”

Este adevărat că revista noastră se apleacă cu atenție, și uneori cu îngăduință, asupra unor materiale cînd este vorba de un debut promițător, spre deosebire de „Contemporanul”, care în această direcție manifestă o severă intransigență. „Contemporanul” n-are generozități decît atunci cînd e vorba de nume mai mult sau mai puțin cunoscute. Tocmai am în față cele 250 de versuri ale poetului Toma George Maiorescu, publicate în nr. 22 (660) al revistei „Contemporanul”, material intitulat „Presimț ziuă Unu” și inspirat dintr-o concisă poezie a Magdei Izanos „Aștept anul Unu”.

Întîmplător, în acest material, T. G. Maiorescu vorbește și despre generozitate:

„Generozitatea nu va mai fi o virtute
căci dăruirea pentru colectivitate
va fi o rațiune a existenței”.

Dăruirea pentru colectivitate n-a constituit niciodată un act de generozitate, ci un act de conștiință socială, străin de orice sentiment filantropic.

Mi se pare ciudat ca cineva să aștepte ziuă Unu a comunismului fiind convins că s-a dăruit acestui ideal din generozitate și nu dintr-o necesitate de viață.

Ziuă Unu, scrie poetul:

„Va fi o zi universală cu patru dimensiuni
albă și rotundă.”

Albă ca albă, rotundă, mă rog, dar de ce în mod special cu patru dimensiuni?

În fond este de înțeles ca un poet ca G. T. Maiorescu, care scrie poeme de 250 versuri, să aibă obsesia dimensiunilor. Poate că proiectează un alt poem de o mie de strofe, intitulat „Clipa Unu”. Din generozitate pentru cititori!

MIRCEA PAVELESCU

Experiențe...

Nu există la uzina din Solca, raionul Gura-Humorului, doi mecanici ca Filipescu Constantin. De fapt acum nu mai există nici unul, pentru că nici Filipescu nu mai e la uzină. Și lucrurile s-au potrivit bine, fiindcă e preferabil să nu mai fie Filipescu la uzină, decît să fie uzina la Filipescu.

Avea mecanicul ăsta o gravă meteahnă. Era nervos. Cît era ziuica de lungă, dădea din mîini și din picioare. Adică numai din picioare dădea. Din mîini nu dădea, lua. Lua tot ce-i pica în ele. Și tot ce nu-i pica într-o mîină, îi pica în cealaltă. Sistemul lui era simplu: plătești, îți instalez lumină; nu plătești, rămii la lampa de gaz. Cum s-ar spune, încasa continuu ca să-ți instaleze alternativ. Discuția se desfășura cam astfel:

— Nene Filimon, vrei să-ți ardă bec în casă?

— Vreau!

— Atunci arde-mă cu 25 lei...

— Și altminteri?...

— Altminteri, faci scurt-circuit!...

Numai că mecanicul făcea un circuit mai lung. Circuitul său trecea pe la Torouț Gheorghe, pe la Hotejac Ion, pe la Florea Petru, etc.

— Nene, ce bec vrei să-ți instalezi?

— Unul de 60 de lumini...

— Te costă un leu de fiecare lumină! Total 60 lei... Și în banii ăștia vii la uzină să-ți încarc și acumulatorii, dacă ai.

Filipescu, la drept vorbind, nu era o fire capricioasă. Acolo unde nu putea face rost de bani, se mulțumea cu produse locale.

— Nene Rusule, dorești să-ți trag lumină electrică?

— Firește!...

— Ei, atunci electrizează-mă cu o damigeană de vin! Dar știi, din pivnița dumitale, d-ăla tare, de 500 de volți!...

— Dar îmi instalezi, nu mă tragi pe sfoară!?

— Nu, eu te trag pe sîrmă... Dar ți-am spus: fără zece litri de țolirband nu lucrez. Și mai aduci și vreo cinci litri de țuică. Țuica e bună conducătoare de căldură...

— O fi, nu zic, dar nici așa să-ți aduc toată pivnița acasă. Că la fel i-ai vorbit din Fizică și lui Mereuță de la I.F.E.T. Numai că lui i-ai explicat altfel: cică lemnele sînt bune conducătoare de căldură...

— Păi sînt!... Na, să te învăț și pe dumneata o experiență: Dacă freci între ele două bucați de lemne...

— Mă rog, dar pentru ce atunci dumneata ai frecat între ele două căruțe cu lemne?...

— De ce? Păi eu fac experiențe pe plan raional. Dacă nu-i bun un lemn, încerc altul...

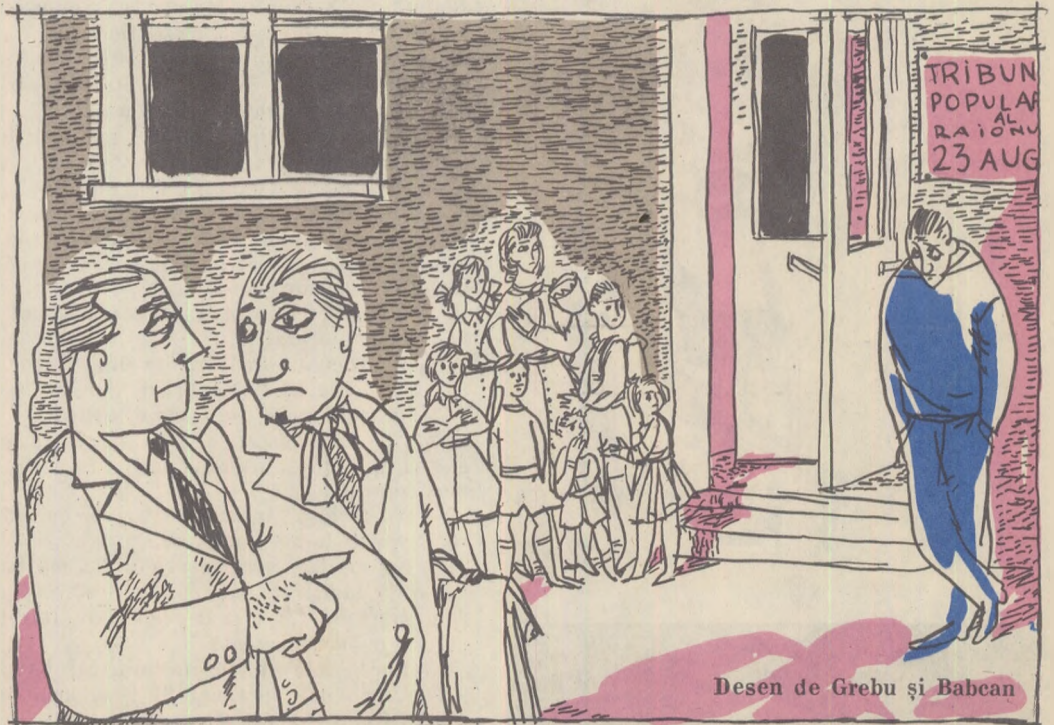
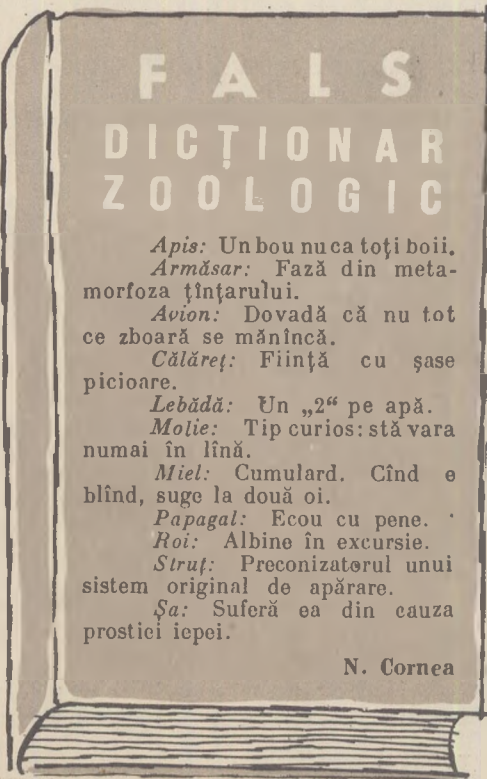
Acum Filipescu nu mai încearcă lemnele. Încearcă să explice experiențele...

Bineînțeles le explică pe dinafara uzinei.

Ce să-i faci? Curentul l-a tras afară!...

Organele de resort susțin că pînă la sfîrșit s-ar putea să-l tragă și înăuntru...

I.A.

— Are un proces greu?
— Da!... are un proces... de conștiință!...

D-ALE CULTURALULUI

Reportajul de față începe cu:

„Primul popas“

care a avut loc în mijlocul clubului fabricii de ulei „Filimon Sîrbu“ din București. Aici se organizează cu o regularitate de necontestat seri dansante, al căror prolog este alcătuit dintr-un program artistic, ce reține ușor atenția. Vreți exemple? Poftim! Poezia „Chemare“, romanța „Nomazii“, duetul „Zefirul“, cîntecul popular „Trandafir de la Moldova“ și o conferință. Frumos! Nu? Asta-i programul!

Duminica următoare, programul este cu totul schimbat: mai întîi romanța „Nomazii“, apoi poezia „Chemare“ și la urmă duetul „Zefirul“. După alte șapte zile, programul capătă o formă organizatorică și mai originală: pentru început duetul „Zefirul“ și în încheiere „Trandafir de la Moldova“, eventual și o conferință. Sugerăm organizatorilor serilor cultural-dansante de la clubul fabricii de ulei „Filimon Sîrbu“ să mai...ungă nițel programul pe care îl prezintă, nu de alta, dar de vechi ce este a început să scîrție. Sugestia noastră e mai mult decît o simplă sugestie. E o... „Chemare“!

„E minunat, e-neîntător!“

spun toți acei care vin să petreacă o seară în grădina Casei de Cultură a Sfatului popular Nicolae Bălcescu din str. 11 iunie nr. 41. Pomi cu ramuri încărcate, alei curate și un platur de dans neted ca o față de masă proaspăt scobită. Imediat ce orchestra atacă primele măsuri, zeci de perechi trec pe platur, unde, în ritmul languros al unui tangou sau în legănatul delicat al valsului gunguresc și zimbesc. Dar și mai plăcut este cînd adie ușor vîntul. Parfumul florilor parcă încearcă să te adoarmă. Și, ca să nu se întîmple așa ceva, adică să adormi în timp ce-ți dansezi partenera, carmangeria T.A.P.L.-ului Nicolae Bălcescu, care se află în curtea învecinată, s-a dovedit a fi prudentă. În consecință, nu distruge prin ardere toate resturile de oase ce rămîn după tranșarea cărnii, fapt din cauza căruia un... contraparfum mai ceva ca... amoniacul, trece nestingherit gardul și trezește... indignare.

L-am întrebat pe unul din tinerii aflați în curtea Casei de Cultură, lovit și dînsul în simțul... mirosului:

— Aveți vreo propunere în legătură cu faptul că la carmangeria de peste gard resturile nu sînt arse?

— Da! Arde-le-ar focul!
— Mulțumesc!

„Un eveniment de seamă“

La clubul fabricii de pîine „Steagul Roșu“ din Capitală era mai acum cîteva zile mare animație. Se aniversa împlinirea unui an de la data cînd a fost prezentat ultima oară un film în cadrul clubului. Cu acest prilej s-a făcut cunoscut că nu ar fi fost posibilă sărbătorirea unui astfel de eveniment dacă s-ar fi continuat să se aducă filme la club. Cu aceasta, adunarea festivă s-a încheiat fără să urmeze vreun film.

„Inițiativă“

Conducerea căminului cultural „Tudor Vladimirescu“, raionul Lenin, a trăit clipe emoționante în ziua în care a intrat pe ușă Grama Ion, care a rostit grav:

— Eu sînt instructor voluntar pentru echipa de dansuri și am fost repartizat de Teatrul de operă și balet. Aveți echipă?

— Da!

— Cîte perechi de dansatori numără?

— Șase!

— Șase? Eu lucrez numai cu opt.

— Dar n-avem.

— N-aveți? Bine, vin mîine.

A doua zi:

— Bună ziua! Cîte perechi de dansatori aveți?

— Șase!

— Opt vreau!

— Dar...

— Să vină aici cele șase perechi. După o jumătate de oră.

— Salve, echipă!

— Vă salutăm, tovarășe instructor (12 glasuri).

— Echipă! Vrei să meargă treaba bine?

— Da!

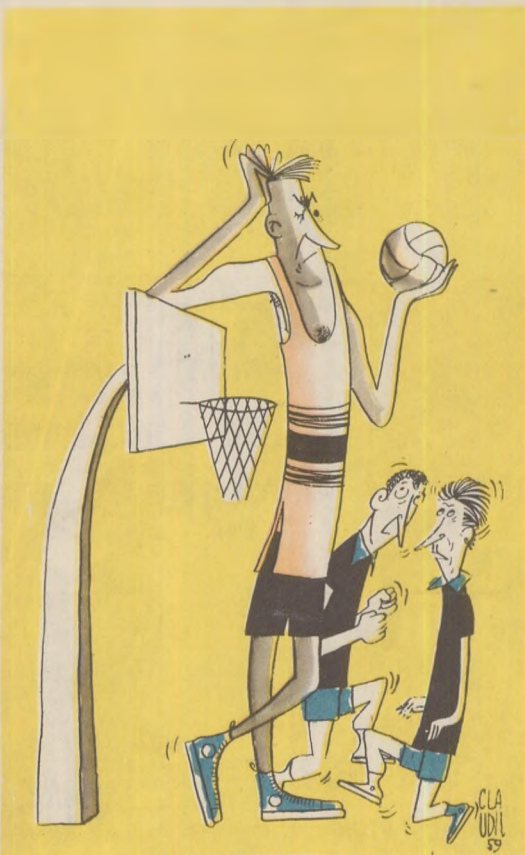
— Hai cu mine la... Casa de Cultură a raionului 1 Mai. Acolo eu sînt instructor cu plată și o să facem un adevărat ansamblu de dansuri. Ne-am înțeles?

Și s-au înțeles. Și uite-așa a rămas Căminul Cultural Tudor Vladimirescu fără echipă de dansuri. În schimb s-a bucurat de cunoștința cu Grama Ion, care s-a dovedit a fi un om cu multă inițiativă. Amintirea procedurii la care a recurs va rămîne neștearsă din inima conducerii căminului cultural care a hotărît de altfel să așeze lîngă ușă o placă de marmură pe care să fie scris:

„Pe aici a intrat instructorul de dansuri Grama Ion și tot pe aici a ieșit cu echipa noastră de dansuri... Fie-i de leac aceste rînduri!“

DAN MANOLESCU

Așteptînd totul de la antrenor, unii jucători nu știu să folosească avantajul înălțimii.

— Și acum... ce dracu spunea antrenorul că trebuie să fac?

Desen de N. Claudiu

Un amic și un arbitru

Mă aflam întîmplător pe stadionul de la Tîrgoviște. Lume pînă la refuz. Lîngă mine, un amator de fotbal, extraordinar de vioi!...

— Grozav meci, dom'le!... De mult n-am mai văzut un asemenea elan! strigă vecinul meu. Publicul de pe stadion aplaudă înfierbîntat. Și tot înfierbîntat bea limonadă rece!... Soarele aruncă raze fierbinți, iar supporterii se roagă fierbinte pentru victoria echipei preferate. Singur arbitrul rămîne rece și urmărește desfășurarea meciului!

— Grozavi jucători, dom'le! mă zgîlție teribil vecinul. Trag tare!...

— Da, zic, dar dumneata tragi mai tare!...

Și deosebirea e că ei trag în minge, și dumneata tragi de mine, înșin eu, netezindu-mi speriat mîncea... Dar amicul nu are urechi să audă. Continuă nestăvilit:

— Bravo băieți! Bravo Nicule!... Trage!... Strașnică lovitură!...

Nicu a tras, dar lovitura am simțit-o eu... Și amicul mă întrebă fericit:

— Ce spui, nene, de centrul nostru?

— Păi, îmi place, e asfaltat... Are și electrică, pomi de o parte și de alta... Frumos centru!...

— Nu te lăsa! izbucnește iar cel de alături, apucîndu-mă de revere...

— Nu mă las, nene, gem eu. Nu mă las deloc... Numai să nu mă lase stofa, că e cam subțire... Cît mai ține meciul? întreb eu, cu o vagă speranță.

— Ehe! Abia sîntem în minutul 83!...

N-a terminat de spus „83“, și arbitrul Paul Oltei a fluierat sfîrșitul meciului:

— Gata! anunță Oltei. Au trecut 90 de minute!...

— Cum 90 de minute? s-a mirat întreg stadionul! Mai sînt 7 minute!...

— Ceasul meu a stat, continuă arbitrul, așa că meciul se termină... Nu se poate juca fără ceas!... Gata!... Să intre echipele următoare! „Metalul“-Tîrgoviște și „Metalul“-Pitești!...

Amicul meu era de nerecunoscut. Vinăt la față, transpirat.

— Cum, frate? Dar șapte minute pot schimba scorul!...

— De acord, dar ce ai cu haina mea!...

Meciul dintre cele două echipe „Metalul“ tocmai era în desfășurare, cînd același arbitru hotărî:

— Gata!... Opriți meciul!...

Cei 22 jucători și mingea au rămas înmărmuriți.

— Gataaa!... întări arbitrul!... Să reintre primele două echipe!... Au la mine o datorie de 7 minute!...

Au ieșit „Metalul“-Tîrgoviște și „Metalul“-Pitești, și au reintrat „Voința“ Tîrgoviște și „I.L. Caragiale“. Au jucat rămășița de 7 minute, au ieșit „Voința“ și „I.L. Caragiale“ și au reintrat „Metalul“ și „Metalul“!...

— Ia te uită, frate! izbucni supporterul de lîngă mine. Țsta parcă nu e arbitru! Parcă e responsabil la „Confecția“. Pînă și meciurile le dă în rate!...

Cînd am plecat de pe teren, m-am îndreptat glonț spre magazinul de confecții. Să-mi iau un alt costum în rate!...

De plătit ar trebui să mi-l plătească arbitrul, fiindcă din cauza lui am rămas... gol!...

Al. VIANU

Erroare judiciară

Hans von Dinamitt către Cancelaria Federală de la Bonn.

Subsemnatul Hans von Dinamitt constat că nu se apelează la serviciile mele, sub motiv că am fost achitat în anul 1946 de un tribunal de denazificare. Dar nu înțeleg să sufăr eu din cauza unei erori judiciare și să văd cum fostul meu camarad, generalul von Krimerrmann, este azi repus în drepturi cu plata salariului din urmă.

Adică, de ce el să fie acum în fruntea unei divizii, când are pe conștiință numai două tablouri de Rubens și 1 500 de civili strămuțați... pe lumea cealaltă, în vreme ce subsemnatul posed ca fapte de arme pe front șapte lăzi cu argintărie masivă (din care numai una căzînd pe piciorul ordonanței mele l-a pensionat ca invalid 100%) plus 8 957 de persoane civile și nu 4 000 cît am recunoscut în 1946 la tribunalul de denazificare, din modestie.

De asemenea, nu trebuie uitat nici că eu am intrat în partidul nazist chiar de la înființarea lui, cu toată convingerea și cu toată familia, cu excepția soacrei, din cauză de paralizie a mîinii drepte care o împiedica să tragă cu revolverul.

Pentru toate aceste merite trecute... cu vederea de dv., cer insistent reprimirea mea în armată și achitarea salariului ce nu l-am mai văzut de la capitularea noastră, plus toate gratificațiile ce le primeam pe vremuri trimestrial. La toate acestea, cer a se adăuga dobinzile legale, că mie totdeauna mi-a plăcut legalitatea.

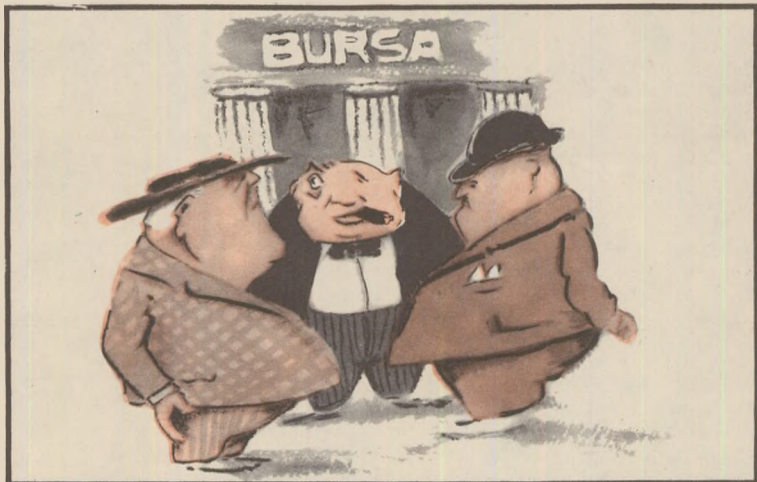
În sprijinul cererii mele anexez și ordinul de cavaler al crucii de fier cu spade și frunze de stejar, pe care rog a mi-l înapoia de urgență, întrucît nu pot umbla pe stradă fără această decorație, că nu-mi mai dau nici o considerație militarii americani ce trec pe lângă mine pe stradă.

Heil Hitler sau, eventual, cine ordonați dv.!

Hans von Dinamitt, fost... și nu actual general, din vina unei erori judiciare.

pt. conf. V. RĂDULESCU

SCAD ACȚIUNILE ÎN S.U.A.

— Aia din Răsărit au scăzut prețurile, dar noi dăm muncitorilor acțiuni la curs scăzut.

Desen de Domițian

«Franța intenționează să experimenteze arma atomică în Sahara»

(Ziarele)

Desen de Pall

Cocoșul galic — noul Struț din Sahara

LECȚIE DE FIZICĂ

Astăzi vom face câteva considerații generale asupra fizicii din S.U.A.

Fizica este știința care se ocupă cu studiul corpurilor (delicte), cu suprimarea corpurilor negre, precum și cu constituirea corpurilor de... armată. La baza fizicii din S.U.A. stă o lege numită, de unii, legea junglei. Ea se enunță astfel: nimic nu se pierde, nimic nu se transformă, totul se câștigă. Fizica utilizează noțiuni ca: forță, masă, greutate, gravitate, viteză și altele.

Să privim interacțiunea dintre forță și masă: atunci cînd masele (din colonii) intră în acțiune, reacțiunea se manifestă în modul cel mai violent cu două feluri de forțe: armate și polițieneste. Acestor forțe li se mai alătură încă una, o forță textilă, denumită cămașa de forță.

În S.U.A. greutatea se evaluează de obicei cu o nouă unitate de măsură, denumită științific: dolariteancul sau, în dialectul politic occidental, „dolaritancul”

Un alt capitol al fizicii este gravitatea, adică modul în care pot fi privite anumite situații. Spuneam, de pildă, că viitorul S.U.A. trebuie privit cu gravitate. Gravitatea este forța care atrage

corpul spre pămînt. Existența acestei forțe a fost confirmată de experiențele făcute cu nenumărați sateliți artificiali ca Vanguard, Jupiter etc. care, căzînd în mare, au dislocat un volum de apă egal cu greutatea lor (principiul lui Arhimede).

O altă noțiune a fizicii este viteza care se măsoară în pumni pe secundă, asasinată pe minut și șomeri pe oră. Practic, înmulțind această viteză cu timpul, nu s-a putut obține mare lucru. Există însă realizări în privința transformării energiei umane în lucru mecanic. Acest proces de transformare costă mai nimic toată, iar buna lui desfășurare este asigurată de legi prevăzute în coduri penale.

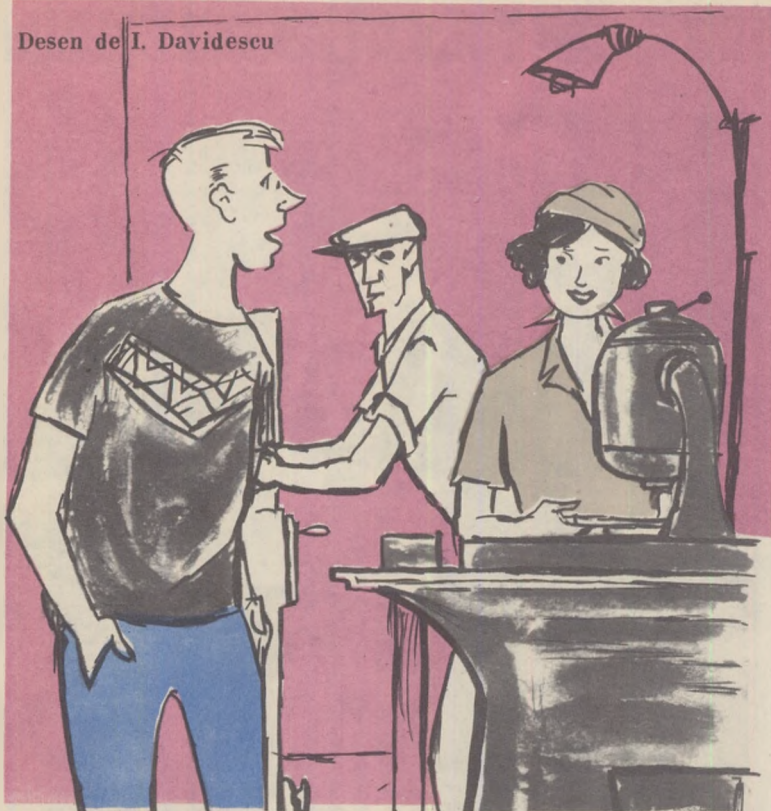
Transformarea energiei se produce cu degajare de căldură, care se măsoară în grade. Pe lângă gradele Réaumur, Celsius și Fahrenheit, mai cunoaștem gradele superioare din armata S.U.A.

Cu ajutorul acestora se poate măsura temperatura războiului rece.

În lecțiile viitoare, vom mai studia și alte fenomene științifice din S.U.A.

D. STĂTESCU

Desen de I. Davidescu

MEȘTERUL: — Iar stai de vorbă, Ionescule?
CHIULANGIUL: — Da' de unde. Îmi îmbogățesc „cunoștințele”, tovarășe.

Odorul mamei...

Desen de Șt. Cocioabă

Tepi

Bănci în gara Craiova

În gara Craiova există un peron și două săli de așteptare. În sălile de așteptare se află bănci puține, iar pe peron nu se află nici una. Călătorii care așteaptă trenuri și n-au loc pe puținele bănci din sălile de așteptare, stau pe bordura peronului, la o jumătate de metru de linia întâi.

Din această situație se pot deduce trei lucruri: 1) că trenurile nu-i calcă pe cetățenii care stau la o jumătate de metru de linia întâi; 2) că șefii din gară nu calcă pe peron și prin sălile de așteptare să vadă câte bănci există; și 3) că alți șefi de prin alte părți nu-i calcă pe șefii din gara Craiova spre a le aprecia... surmenajul.

Agronom la Șopîrlița

Nu'ș ce face, nu'ș ce drege tovarășul inginer agronom Dincă Constantin, șef de brigadă la G.A.S. Șopîrlița, raionul Balș, că — fără să-i fie ceasul stricat — întârzie în fiecare zi la serviciu.

Fie că doarme acasă, fie că doarme la brigadă, sosește în fiecare dimineață la centrul brigăzii abia pe la orele 8 sau 9.

Și cînd vine... mai bine ar sta acasă, deoarece atât de superficial organizează și supraveghează munca, încît brigada dumnealui... s-ar pricepe să lucreze prost și singură. Brigada sa, așa de bine a însămintat cu porumb o suprafață de opt hectare, că n-a răsărit nimic — și a trebuit s-o însăminteze din nou.

Pentru multele sale lipsuri în muncă, tovarășul inginer agronom Dincă a mai fost criticat, dar... sămînța n-a dat rod.

Tovarășul Dincă e ca porumbul. Porumbul, ca să crească bine, se poate prăși. Tovarășul Dincă, dacă nu crește în muncă, se poate prăji.

14 „URZICA“

SE APROBĂ PE CONT PROPRIU

Bucătăria cetățeanului Colțan Dumitru a început să se dărîme singură. Ce e drept, nu toată se dărîmă. Numai jumătate. Cealaltă jumătate s-a dărîmat de mult. Iar locatarul... acces la jumătate de bucătărie pe dărîmate s-a adresat încă din 1955 la I.L.L. raionul „1 Mai”, cerînd: ori să se repare jumătatea dărîmată — ca să aibă acces la bucătăria întreagă, ori să se dărîme jumătatea nedărîmată — ca să aibă acces la curtea întreagă. Pentru că el nu e Cetatea Neamțului, să aibă acces la ruine. În ce privește rezultatul cererii din 1955, locatarul a aflat abia în 1956 că trebuia să revină în 1957, ca să i se comunice în 1958 că s-a amînat pentru 1959. Și venea omul cu aceeași problemă:

— Jumătate de bucătărie stă în picioare, iar jumătate s-a dărîmat.

— Cine a dărîmat-o?

— Singură s-a dărîmat, prin autodeservire.

— Înțeleg că cealaltă o deservim noi — i s-a răspuns. Fă o cerere.

Așa a mai făcut omul, de curînd, încă o cerere, la care a primit următorul răspuns:

Către tov. Colțan Dumitru,
str. Prof. Ursu Ion nr.2

Urmare sezișării dv. nr. 4388 din 25.V.1959, vă facem cunoscut că se aprobă demolarea bucătăriei deteriorate, pe cont propriu.

Termen de execuție 15 iunie 1959.

La terminarea lucrării, ne veți înștiința pentru recepție.

DIRECTOR INGINER ȘEF,
(ss) Merdeșcu Ion (ss) Kuglay Emil

Iar acum, locatarul este fericit că a scăpat numai cu atîta. Bine că I.A.L.-ul i-a aprobat să dărîme bucătăria pe cont propriu. Bine că nu i-a aprobat, de exemplu, să construiască un apartament pe cont propriu. Sau chiar un bloc! În felul acesta cei de la I.A.L. ar rezolva într-o jumătate de oră toate cererile locatarilor din raion: să le aprobe să-și facă lucrările pe cont propriu!

Mai rău însă a ieșit cu termenul de execuție. Pentru că cei care nu au reușit să facă lucrarea în patru ani, i-au dat locatarului, ca termen de execuție, două săptămîni. Dar 15 iunie a trecut și tov. Colțan a rămas cu planul neîndeplinit. Nu-i vorbă, putea el să-i dea zor ca să termine în termen, dar ce te faci pe urmă cu recepția? Pentru că adresa spune clar: la terminarea dărîmării, vine comisia să recepționeze bucătăria... dărîmată! Adică, să vadă dacă a dărîmat-o bine. Iar dacă n-a dărîmat-o bine, există o singură soluție: s-o clădească din nou, ca s-o dărîme încă o dată, mai bine. Dar dacă nici de rîndul acesta nu-i place comisiei? Atunci, iarăși o construiește și o dărîmă. Bineînțeles, dacă se aprobă s-o dărîme tot pe cont propriu. Pe urmă, încă o dată, și iarăși încă o dată. În felul acesta va reuși într-o zi să obțină o dărîmare calitativ bună. Iar dacă va reuși, să se ducă negreșit la I.A.L. Poate îl vor angaja controlor de calitate la dărîmări. Iar dacă-l vor angaja, să nu se bucure. Îl angajează pe cont propriu!

V. P.

P.T.T.R.

Urzica

La această rubrică răspundem prin revistă corespondenței sosite prin poștă. Rugăm cititorii să ne scrie din vreme, deoarece P.T.T.R. — Urzica ridică poșta numai de două ori pe lună.

Scrisoare simplă

(De la tovarășul Nicolae Ion din Ploești, strada Malinovski nr. 9):

Dragă Urzico, îți adresez o scrisoare simplă, fiindcă așa e și problema ce-o relatez.

Zice un proverb că „rufele murdare se spală în familie”. E adevărat. Așa sînt spălate și rufele de pat și de corp de la dispensarul și căminul Rafinăriei nr. 3 din Ploești. În familie. Adică în rafinărie.

Dar proverbul nu zice că — atunci cînd există în... familie o

mașină de spălat rufe — ele să fie spălate tot manual. La această rafinărie există o mașină modernă, nou-nouță, de spălat rufe, procurată de aproape un an de zile, dar care — tot de atîta timp — zace pe o rampă, fără a i se găsi un locșor spre a fi montată și pusă în funcțiune. În acest timp, maldărele de rufe de la dispensar și cămin continuă să fie spălate manual. Îți închipui în ce grele condiții.

Eu însă cred, dragă Urzico, că punerea urgentă în funcțiune a acestei mașini de spălat rufe ar fi — pentru o rafinărie — o treabă destul de simplă, care n-ar cere cine știe ce... rafinărie.

Scrisoare recomandată

(De la tovarășul Alan Gheorghe

din Roșiorii de Vede, str. Vorșilov nr. 4):

Dă-mi, te rog, dragă Urzico, o... recomandatie pe lângă Sfatul popular al orașului Roșiorii de Vede, căruia i-am cerut să-mi atribuie și mie, ca salariat, un loc de casă.

Cine se recomandă singur, nu obține. De exemplu, tovarășul Teodorescu Gheorghe, în calitatea sa de președinte al sfatului popular al orașului, s-a recomandat personal, pe sine însuși, domniei-sale, apoi domnia-sa, ca președinte, și-a atribuit lui însuși un loc de casă în Roșiorii de Vede. Dar, în urma sezișării tale cum că tovarășul președinte are o casă în orașul Alexandria, i s-a anulat... auto-atribuirea. La fel au pățit și alți doi tovarăși: Dinu Ilie și Haralamb Iordache.

În ce mă privește, sper că voi îndeplini condițiile și voi putea prezenta actele necesare, precum mi-a... recomandat Sfatul popular al regiunii București. Și cînd voi obține aprobarea, voi exclama vesel: Se cunoaște că orașul meu se numește Roșiorii de Vede!

Pînă acum, așa nu s-au grăbit tovarășii de la Sfatul popular orașenesc să-mi ia în seamă cererea, de parcă sfatul popular la care lucrează n-ar fi al orașului Roșiorii de Vede, ci al orașului Roșiorii de... N-aude Na-Vede.

Telegrama-Fulger

Urzica, București — către Comitetul de întreprindere al stației C.F.R. Timiș-Triaș, Orașul Stalin:

Primit redacție sezișare corespondent voluntar că frumosul teren volei care amenajat muncă voluntară tineret acum doi ani, azi total stricat și părăsit, stop, tineretul nu poate juca volei să arunce

mingea peste plasă, stop, comitetul trebuie arunce peste plasă neglijența și nepăsarea.

Comitetul către Urzica:

Sezișarea justă. Comitetul făcut autocritică. Vorbit curaj termeni ceferiști. Explicat că nu neglijat în mod expres. Președintele luat personal angajament nu mai umble soluții mixte, hotărît procedeze accelerat, refacă terenul volei rapid.

Convorbire telefonică

— Alo, Urzica? Aici corespondentul voluntar Avanu Mișu din Ploești. Îți vorbesc din Tîrgoviște. Primești o corespondență telefonică?

— Primesc.

— Allă atunci că și șefii de la Aprozar Tîrgoviște au primit... sancțiunile cuvenite. În plus, fostul director Sotîngeanu Marcel a fost obligat să plătească, împreună cu contabilul-șef Dovănescu Nicolae, suma de 720 lei ce li s-a imputat.

— Pentru ce?

— Au cumpărat de la particularii Gabor Vasile și Păun Eugen piese-auto pentru motocicletă întreprinderii, încălcînd prevederile legale și făcînd plata din fondul nescriptic, prin întocmire de state fictive.

— Cum au putut niște șefi de Aprozar să se joace cu disciplina contabilă? Nu se gîndeau că vor fi controlați?

— Au mers probabil la noroc, la... loterie.

— Dar ce? controlul economic e o chestiune de... zar?

— Și-au închipuit pesemne că e o chestiune de... Apro-zar.

Peteterist de serviciu:

C. COSTĂCHE

Zîmbiți dacă puteți...

Vedere de pe șoseaua Dudești-Cioplea, nu mult după încetarea ploii.

Își spune cetățeanul tot necazul: Această apă-n «plus» de pe Dudești Cuiva din urbea noastră București Nu-i spală, ci-i pătează doar obrazul.

Baraca bufet „Producătorul” (T.A.P.L. Grivița Roșie) din șoseaua Chitilei este, după cum se vede, foarte... fotogenică.

La poza asta am lucrat Trei zile-n șir, ne-am tot muncit, Dar orișicît am încercat Tot negativul a ieșit!

Foto și catrene de Viorel Burlacu

Desen de A. Sachian

Portretul crîlciiului negativist

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisorilor 13.86.12;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN” BUCUREȘTI

Desen de Adrian Andronic

PĂMÎNTUL : — Cu ochelarii ăștia am început să disting mai bine literele l...

Regret

Hătrina doamnă de un ceas aproape
Stătea cu-oglinđa-n fața ei, pierdută.
Avea și pungi și cearcăne sub pleoape
Și-n colțul gurii îi rinjea o cută.

Pecetea vremii se-așternuse cruntă
Pe-obrajii-ntunecați și scofilciți.
Era de mult zbircită și cărunță
Cu gura strîmbă, ochii istoviți.

N-o ajuta acuma nici un fard
(Oglinda o trădează fără milă),
Căci nu e fata cu obraji ce ard,
Ci doamna cu obraji de argilă.

Bătrîna doamnă murmură încet
Și, avîrlînd oglinda blestemată,
Șopti încet și cu amar regret:
— Eh, nu mai e oglinda de-altădată!!

DOREL SCHOR
Botoșani

EXAMEN S. U. A.

Stenogramă de la examenul dat de Johnny Stewart, fiul bancherului Stewart, membru în consiliul școlar.

PROFESORUL: Johnny Stewart!

JOHNNY: Prezent! (emoționat) Tată, domnul profesor mă ascultă pe mine...

TATĂL (șoptit): Du-te, Johnny, n-ai grijă... Acum te ascultă pe tine, pe urmă o să mă asculte pe mine...

PROFESORUL: Spune-mi, Johnny Stewart, ce-ai pregătit pentru examen?

JOHNNY: Eu n-am pregătit, tata v-a pregătit.

PROFESORUL: Bravo! Very fain!... Ia răspunde-mi acum.

TATĂL: Domnule profesor, nu chinuiți copilul... Deajuns! Cîte întrebări îi puneți?

PROFESORUL: Da, da... Imediat. Pînă aici e foarte bine. Încă o singură întrebare și gata... Ia spune-mi, la istorie ai pregătit?

JOHNNY: Yes!

PROFESORUL: Bravo!... Cîte bucăți ai pregătit?

JOHNNY: Să-l întreb pe tata. Eu nu știu cîte bucăți, că erau în fișic. Dar știu că a pregătit și pentru istorie, și pentru geografie, și pentru zoologie și...

PROFESORUL: Foarte bine! Foarte bine!... Bravo! La mine ai luat 9!

TATĂL: Very fain, domnule profesor. Și dumneata ai să ici de la mine nouă...

PROFESORUL: Thank you! Bravo, Johnny Stewart... Ai luat 10... Domnule Stewart, ați observat cu cît i-am mărit nota?

TATĂL: O, yes, și nota dumitale se va mări... Acum, vă rog să vină profesorul de geografie. Unde-i profesorul de geografie?

PROFESORUL: Prezent!

TATĂL: Bine, stai jos... Johnny, dacă ești bun... treci să te asculte domnul profesor.

JOHNNY: Da, tăticele.

PROFESORUL: Johnny Stewart, spune-mi, dacă vrei, care este capitala Germaniei occidentale?

JOHNNY: Washington.

PROFESORUL: Nu, dragul meu...

TATĂL: Cum nu, cum nu? Domnule profesor, eu văd că dumneata ai un obicei foarte prost: să-l contrazici mereu pe fiul meu... Ce înseamnă asta? Pretinzi că Washingtonul nu e capitala R.F.G.-ului?

Dumneata vrei să stai în fața elevilor sau în fața comisiei anti-americane? Ți-a spus că-i Washington, pentru că așa este. Știe el ce spune! Domnule director, vă rog să vină un alt profesor de geografie. Asta n-are metode bune de predare... Îmi încurecă băiatul!...

JOHNNY: Sigur, mă zăpăcește...

TATĂL: Lasă că te ascult eu... Te întreb mai ușor și fac și economie. Așa... Acum eu nu mai sînt tatăl tău. Eu sînt profesorul și tu ești elevul...

JOHNNY: Păi, dacă mata ești profesorul, cine o să-ți mai dea banii pentru mine?

TATĂL: Taci din gură!... Uite ce băiat deștept! Nici nu i-am pus întrebarea și a și răspuns!

JOHNNY: Atunci pot să plec, domnule profesor?

TATĂL: Stai! Încă o singură întrebare: ce este „ajutorul american“?

JOHNNY: Cum? Să spun ce este?

TATĂL: Sigur, spune!

JOHNNY: Să spun chiar pe adevăratelea ce este?

TATĂL: O, yes, spune odată!

JOHNNY: Cum, tată, să spun așa, tare, ce este ajutorul american?

TATĂL: Sigur că da... doar e examen... Sau nu, nu, lasă, nu mai spune... Treci la loc... Du-te acasă... Cum e el sincer, poate să spună totul, și să ne dea de gol... Nota 11.

PROFESORUL: Domnule Stewart, dar nota 11 nu există! N-o putem da.

TATĂL: Ei și ce? Parcă ajutorul american există? Și totuși îl dăm...

— Vezi, datorită ajutorului meu ai devenit un om cu greutate!!!

Desen de H. Gultman